

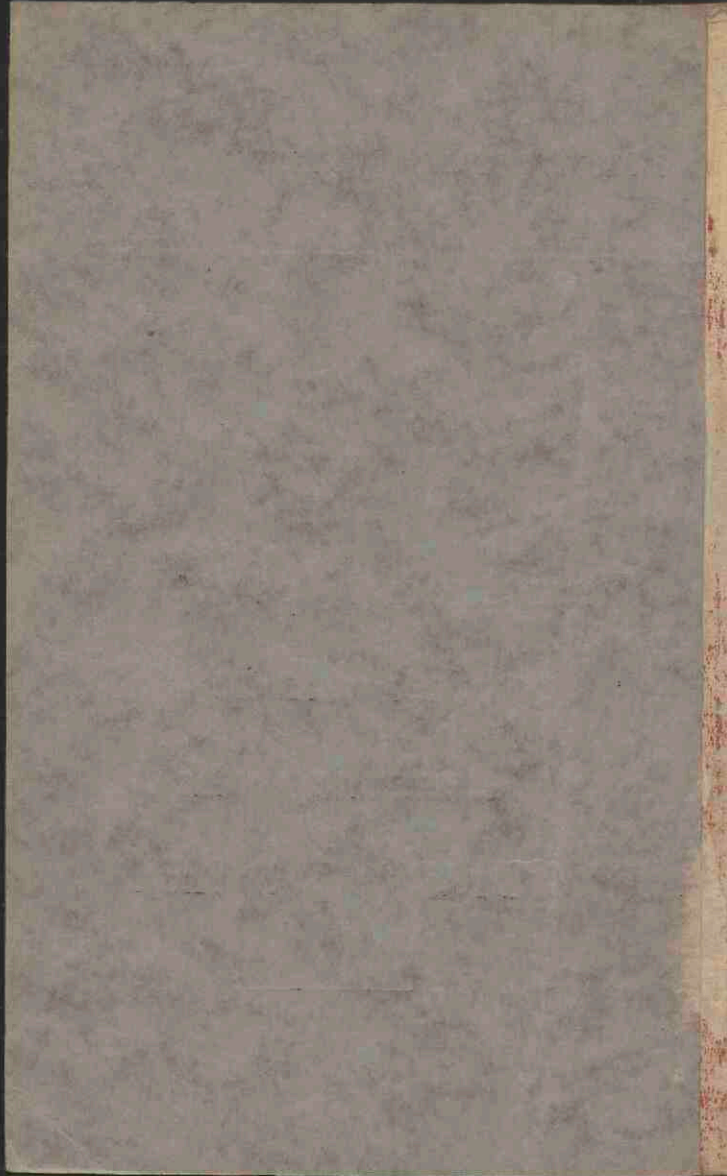
Spiegel van edelmoedige vriendschap : treurspel

<https://hdl.handle.net/1874/372201>

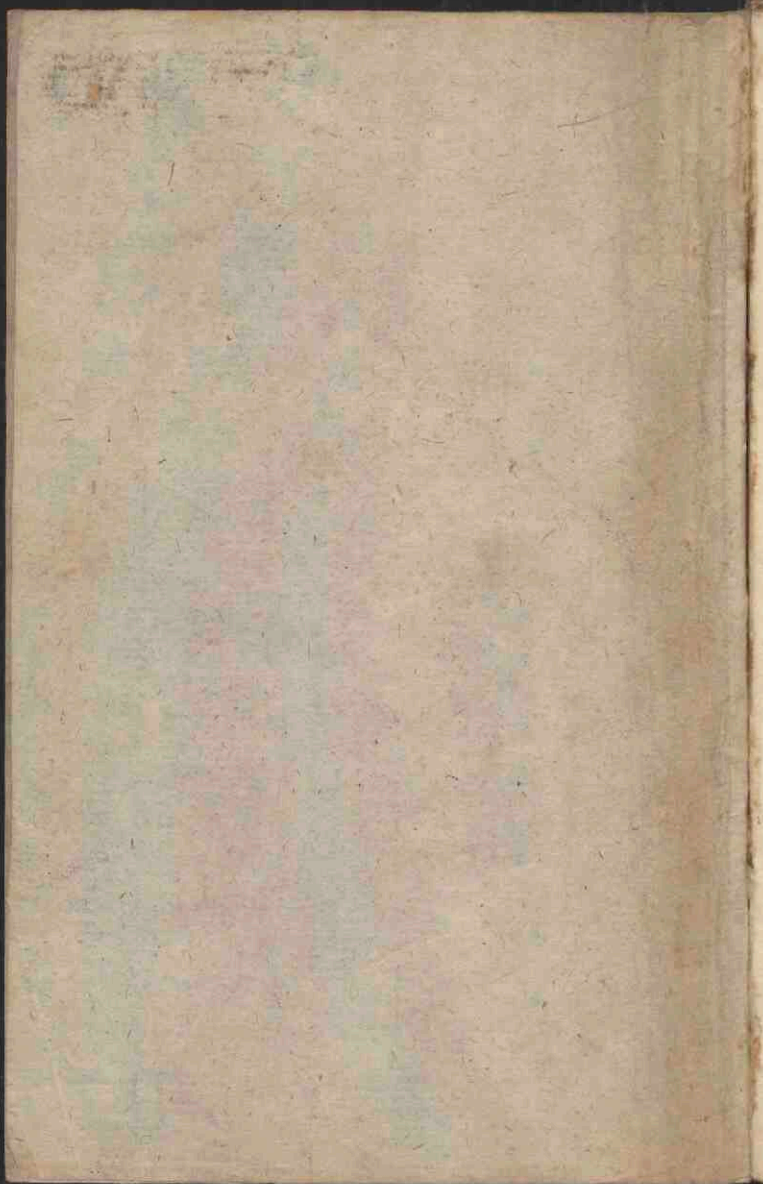
BIBLIOTHEEK DER RIJKSUNIVERSITEIT
TE UTRECHT

1929

Verzameling tooneel-
stukken uit de
nalatenschap van
Prof. Dr. J. te WINKEL
No. 892

Dr J. territorial
N 041 c

Y

892

SPIEGEL
VAN
EDELMOEDIGE
VRIENDSCHAP.
TREURSPEL.

DOOR
C^L. BRUIN.

TE AMSTELDAM,
By de Erfg. van J. LESCAILJE, en DIRK RANK,
op de Beursfluis, 1715.

SPRINGFIELD

VAN

FORWARD

ALPHABETICALLY

THE

OF

THE

THE

THE

THE

O P D R A G T

A A N D E N H E E R E

D E N H E E R E

LEONARD VAN HOESEN,

REGENT VAN 'T BURGERWEESHUIS
DEEZER STEDE.

E vriendschap, 's leevens dierbaar
zout,

Die alles voor verderf behoud,
Is in haar grootste kragt te vinden;
By deeze twee doorluchte vrinden,
Die pal staan in de hoogste nood:
Zy vreezen voor geweld noch dood:
Zy laten kroon en ryksstaf vaaren,
Om deezen zielschat te bewaaren,
Die bron van wellust en vermaak;
Dies strektze een ieder tot een baak;

OPDRAGT.

Om noit door dwaaze keur te dwaalen:
Maar schooner zal haar luister praalen,
Nu gy Prins Sobi in zyn vlugt,
Myn Heer, door eene teed're zucht,
Vol meededoogen en erbermen,
Noch wilt spyt Hiram's wrok beschermen;
Dus stut gy Abdarans gevaar.
Ontfang myn Heer dan 't Edel paar,
't Geen aan U heusheid met behaagen,
Uit al myn hert word opgedraagen,

C. BRUIN.

Copie van de Privilegie.

DE Staten van Holland ende Westvriessland doen te weten, alzoó ons verতোont is by de Regenten van het Burger Weeshuys ende Oude Mannenhuis der Stad Amsterdam, en, in die qualiteyt, te samen eygenaers, mitsgaders Regenten van den Schouburg aldaar, dat sy, Supplianten, sedert eenige Jaren hebbende gejouisseert van onsen Octroye of Privilegie van dato den 21. Maai 1699. waar by wy aan hen Supplianten, in hun qualiteyt hadden gelieven te consenteren, accorderen ende Octroyeren, dat sy, gedurende den tyd van vyftien eerst achter een volgende Jaren, de Werken, die doenmaals ten dienste van het Tooneel reets gedrukt waren, ende, van tyd tot tyd, nog vorder in het ligt gebracht, ende ten Toneele gevoert zoude werden; alleen soude mogen drukken, doen drukken, uytgeven ende verkopen, nu ondervonden, dat de Jaren, by het voorgemelde ons Octroy of Privilegie genaemt, op den 21. deezzer Maand Mai was komen te expireren; ende dewyl de Supplianten ten meesten dienste van de Schouburg, (waer van hunne respectieve Godshuizen onder andere mede moesten werden gesubcenteert,) de voorgemelde Werken, zoo van Treurspellen, Blyspellen, Kluchten, als anders, die reets gedrukt en ten Toneele gevoert waeren, of in het toekomende gedrukt, en ten Tooneele gevoert zoude mogen werden, geerne alleen, gelyk voorheenen, zouden blyven drukken, doen drukken, uytgeven en verkopen, ten eynde de selve Wercken, door het nadrukken van andere, haer luyster, zoo in taal, als spelkonst, niet mogten komen te verliezen, dog dat zulks aan hen Supplianten, na de expiratie van het bovengemelde ons Octroy, en zulks na den 21. Mai deezes Jaars 1714. niet gepermiteert zoude wesen, zoo vonden zy Supplianten hun genoodzaakt sig te keeren tot ons, onderdanig verzoekende, dat wy aan hen Supplianten, in hare bovengemelde qualiteyt, geliefden te verleenen prolongatie van het voorz. Octroy of Privilegie, omme de voorz. Werken, zoo van Treurspellen, Blyspellen, Kluchten als andere, reets gemaakt en ten Tooneele gevoert, en als nog in het ligt te brengen ende ten Tooneele te voeren, den tyd van vyftien eerst achter een volgende Jaren, alleen te mogen drukken en verkopen, of te doen drukken en verkopen, met verbod aan allen andere op zekere

hoge penen; by ons daar tegen te statueeren in communi forma; So is 't dat wy de zaake, ende 't voorz. verzoek overgemerkt hebbende, ende genegen wezende, ter bede van de Supplianten, uyt onze rechte wetenschap, Souveraine magt en autoriteyt, dezelve Supplianten geconsenteert, geacordeert ende geotroyeert hebben, consenteren, accorderen ende Octroyeren, haar by deezem, dat zy, gedurende den tyd van vyftien eerft agter een volgende Jaren de voorz. Werken, zoo van Treurspellen, Blyspellen, Kluchten als andere, rechts gemaakt ende ten Tooneele gevoert, en als nog in het licht te brengen, ende ten Tooneele te voeren; binnen de voorz. onze Landen alleen fullen, by continuatie, mogen drukken, doen drukken, uytgeven en verkopen, verbiedende daarom allen en een ygelyk, de voorz. Werken, in 't geheel ofte ten deele, naar te drukken, ofte, elders naargedrukt, binnen den zelve onzen Lande te brengen, uyt te geven, ofte verkopen, op de verbeurte van alle de naargedrukte, ingebragte, ofte verkogte exemplaren, ende een boete van drie honderd guldens daar en boven, te verbeuren, te appliceren een derde part voor den Officier, die de calange doen zal, een derde part voor den Armen der Plaatsen daar 't casus voorvallen zal, ende het resterende derde part voor de Supplianten, alles in dien verstande, dat wy de Supplianten met desen onsen Octroye alleen willende gratificeren tot verhoedinge van hare schade door het nadrukken van de voorz. Werken, daar door in geenigen deele verstaan den inhoud van dien te autoriseren, ofte te advoueren, ende, veel min deselve onder onse Protectie en de bescherminge eenig meerder credit, aanzien, of reputatie te geven, nemaar de Supplianten in cas daar inne iets onbehoorlyks zoude influeren, alle het zelve tot haren laste zullen gehouden wezen te verantwoorden, tot dien eynde wel expresselyk begeerende, dat by aldien zy deze onze Octroye, voor de voorz. Werken zullen willen stellen, daar van geen geabbrevieerde ofte gecontraheerde mentie fullen mogen maken, nemaar gehouden zullen wezen het zelve Octroy in 't geheel, en zonder eenige Omiffie, daar voor te drukken, ofte te doen drukken, ende dat zy gehouden zullen zyn een exemplaar van de voorz. Werken, gebonden en wel geconditioneert, te brengen in de Bibliothek van onse Univerfiteyt tot Leyden, ende daar van behoorlyk te doen blyken, alles op ponne van het effect van dien

dien te verliefen , ende ten eynde de Supplianten dezen onzen Octroye ende consente mogen genieten als naar behooren , laften wy alle ende een ygelyk , die 't aangaan mag , dat zy de Supplianten van den inhoud van dezen doen laften ende gedogen , rustelyk , vredelyk , ende volkomentlyk genieten ende gebruyken , cesserende alle belet ter contrarie gedaan. Gedaan in den Hage onder onzen grote Zegele hier aan doen hangen op den drie en twintigften Mai , in 't Jaar onses Heeren en Zaligmakers , seventien hondert en veertien.

A. HEINSIUS;

Ter ordonnantie van de Staten

SIMON VAN BEAUMONT;

De Regenten van het Wees- en Oude Mannenhuis hebben, in haar voorz. qualiteit , het recht van deze Privilegie voor de SPIEGEL VAN EDELMOEDIGE VRIENDSCHAP, Treurspel; vergund aan de Erfgenamen van J. LESCAILJE EN DIRK RANK.

In Amsteldam den 25. October, 1714.

VERTOONERS.

HIRAM, *Koning van Sidon.*

ABDARAN, *Zoon van Hiram.*

SOBI,

PINIEL,

} *Schoonzoonen van Hiram.*

SAMNA, *Dochter van Hiram.*

BOZAR, *Gunsteling van Hiram.*

SELEPH, *Vertrouweling van Abdaran.*

ITHOBAL, *Hoofdman van Hiram's Lyfwagt.*

Lyfwagten.

SPIEGEL
VAN
EDELMOEDIGE
VRIENDSCHAP.
TREURSPEL.

EERSTE DEEL.
EERSTE TOONNEEL.

PINIEL, BOZAR, ABDARAN *ter zyden.*

PINIEL.

Een Bozar, 't is vergeefs my tot de rust te raaden,
Nu ik my zie zo koel onthaalen en versmaaden:
De staatzucht, alte diep gewortelt in myn hert
Verfloort my uur op uur, naardien zy noit myn
finert

Geneezen kan, zo lang Prins Sobi is in 't leeven:
Zyn dapperheid die zo veel daaden heeft bedreeven:
Zyn deugd, zyn minzaame aart die zo veel herten trekt,
't Geen ieder tot vernaaek en vrolykheid verwekt,
Geeft voedzel aan de nyd die my van binnen prikkelt,
Die zielplaag is allengs zo hevig ingewikkelt,
Dat al de vreugd van 't hof, schoon ik zo wel als hy,
Des Konings Schoonzoon ben, my strekt tot slaverny.
Ik walg van zyn geluk. Het aanzien en vermoogen
Daar hy voor elk mee praat, is haat'lyk in myn oogen;
Ik schuw hem als de pest; zo heeft de haat het vuur
Van afkeer aangestookt. ach! zag ik eens het uur
Gebooren dat hy sturf, of uit het ryk moest vlugten,
Gy zoud het eind haast zien van al myn ongenugten,

Maar 't schynt niet moog'lyk dat ik hem van 't hof verban:
 Myn grootsten hinderpaal de ryksprins Abdaran,
 Bemind hem als zich zelf, die zal hem nooit verlaten,
 Al moest hy afstand doen van Hiram's Kroon en Staaten;
 Zo kragtig is het merk van vriendschap in 't gemoed
 Van 't Broederpaar gedrukt, geen water bluft dien gloed,
 Geen storm, geen ryksorkaan is magtig om hun zielen
 Van een te scheiden, die nooit van de deugd vervielen:
 Maar echter leeft myn hoop.

B O Z A R.

Ik ben aan u verpligt

Myn Heer, maar was 'er ooit een zaak van groot gewigt,
 't Is deeze die gy wenst; doch schoon 't u mogt gelukken,
 Het zou de rampen die uw ziel zo vinnig drukken,
 Niet doen verminderen, want Prins Sobi is het niet
 Die u in 't licht staat, neen: het magtig ryksgebied,
 Moet, hoe men 't wende ofkeer, na Koning Hiram's sterven,
 De Ryksprins, maar geen Zoon een's vreemdelings verwerven;
 Dies rust uw staatzucht op een wind van yd'le waan.

P I N I E L.

Het geen 't geweld niet kan dat moet de list bestaan,
 Want kan ik Sobi eens uit dit gewest verzenden,
 De hulk van 't Ryk zal haast naar myn believen wenden:
 Uw schrand're geest moet my hier in behulpzaam zyn.

B O Z A R.

Ik ben voor u myn Heer, maar 't heeft in 't minst geen schyn.

P I N I E L.

Ik moet die vriendschaps knoop, hoe vast en digt besteecken,
 Met list ontfrengelen, dan is die ligt te breeken;
 Indien den Herder weër naar zyne schaapskooi gaat,
 Zie ik 't gewonnen, want den Prins zal in dien staat,
 Hem nooit begeeven maar van alles steeds verzorgen,
 En word het eens ontdekt het geen hy houd verborgen,
 Dan zal de Vorst, die nooit zyn imborst heeft bemind,
 Hem van het voorregt 't geen hy heeft in 't Ryksbewind,
 Door haat tot Sobi haast op 't onvoorzienst berooven;
 Dus kom ik al myn leed door zulk een list te boven.

B O Z A R.

't Is waar, de Vorst word steeds gebecten van de nyd;
 Want toen uw vyand als verwinnaar van den sryd,
 Zo trots wierd ingehaalt met duizend vreugdegalmen,

En 't ryk beschonken met veel dierb're vredepalmen,
 Door hem alleen verloft van 't Arabiers geweld,
 Toen zag ik hoe zyn hert door de afgunst wierd gekweld,
 Want ieder lofspraak aan den Herder opgedraagen,
 Was als een slang die hem door wanhoop scheen te knagen;
 Dies kon men door een' glimp van opgedichte schuld,
 Den Prins betichten, 'k zag de Vorst door ongeduld
 En haat zo ver vervoert dat elk daar voor zou vreezen.
 Dit is het middel om uw ziekte te geneezen,
 Want raakt Prins Sobi eens door ongunst in den ban,
 Zo wint gy 's Konings gunst ver boven Abdaran.
 My schiet iets in... maar zacht men wierd hier ligt beluifert,
 Wy zyn in 't voorhof daar de hof list loert en sluitert.
 My dunkt ik hoor gerucht. Kom gaan wy Prins, ik zal
 U haast ontdekken, 't geen u diend tot Sobi's val.

T W E E D E T O O N N E E L.

A B D A R A N *alleen.*

Wat hoor ik, Hemel! 't geen ik nimmer dacht te hooren.
 Heeft Piniel, helaas! myn Sobi's dood gezworen,
 Prins Piniel, die aan myn Zuster is getrouwt,
 Spant die met Bozar aan die 't ryk veel onrust brouwt,
 Die Vaders hert heeft door zyn vlejery verraaden?
 Ach Broeder! dwingt gy my tot vyand'lyke daaden?
 Want nu gy Sobi haat zyt gy myn weêrparty;
 Doch 't is u niet zo zeer om hem te doen dan my,
 Gy wilt my, door zyn dood, van 't levenslicht berooven.
 O nyd! hoe speelt ge uw rol in Vorstelyke hoven,
 Daar ongeveinsde deugd van ieder word versmaad,
 Daar 't bloed zyn bloed vervolgt uit zucht tot eigenbaat,
 En staatsbestier, die 't hert verscheurt door duizend zorgen,
 En rust en vreugd ontzegt van de avond tot den morgen.
 O Broeder Piniel! behaagt u dit genot?
 'k Misgun 't u niet, ik sta het wisselvallig lot
 Van 't Kroonregt, dat my niet dan ramp en last kan geeven,
 Vrywillig af, mag maar myn waarden halsvriend leeven,
 Mag maar myn ziel steeds met zyn ziel vereenigt zyn,
 Dan acht ik staat nog eer, dan vrees ik smaad noch pyn,
 Want niets kan by het heil van waare vriendschap haalen,

Wan-

Wanneer haar zuiv're glans met flinkerende straalen
 De herten blaakt, dan wykt geveinsheid met haar stoet,
 Dan word gediensigheid en trouw in 't zacht gemoed,
 Met vriend'lykheid onthaalt, dan legt den boezem open,
 Daar nimmer argwaan is noch wrevel ingesloopen,
 En noit door achterdocht kwaadaardig word bevlekt,
 Dan houd den vriend niets voor zyn' medevriend bedekt,
 Ja nimmer zal hy tot zyn nadeel iets begeeren,
 Om hem in zyne rust, zyn eer en goed te deeren;
 Dus is de vriendschap als een onvergangaar zout;
 't Geen 't leeven voor verderf en ondergang behoud.
 Laat vry een ander met de naam van vriendschap praalen,
 Zo lang hy overvloed in Koninglyke zaalen
 Genieten mag, wanneer hy zwemt in overdaad:
 Die valsse vriendschap is gegrond op eigenbaat,
 Die met den ommezwaai en val van hooge staaten
 Vervliegt, gelyk de wind, en schielyk word verlaaten,
 Waar door de ondankbaarheid, dat monfter vol fenyn
 Ontdekt word, die noch kortz arglistig door de schyn,
 Haar dorst beroemen om de vriendschap te vergrooten,
 Maar nu zich niet ontziet den vriend voor 't hoofd te slooten.
 Onheuse zielen! nau den naam van menssen waard,
 Naardien uw leeven is van eer en pligt ontaard.
 Heel anders heeft myn vriend zich tegen my gedraagen,
 Schoon hy door Hiram's wrok en Bozars looze laagen,
 Vervolgt wierd en gehoont, noch heeft hy steeds zyn smert
 En druk in mynen schoot ontlaf: dat edel hert
 Is al te hoog geplaatst om leed met leed te wreken.
 O braaven Prins! verwacht van my geen ander teeken
 Dan waare erkentenis: uw eed'le moed vol lof,
 Ontsteekt myn ziel, om u in spyt van 't listig hof,
 Te redden uit den nood al moest ik met uw zwerven,
 En 't erfrecht tot de kroon, ja 't lieve leeven derven.
 Daar komt dien held: wie zou op 't deffige gelaat,
 Dien spiegel van de ziel niet alle wraak en haat,
 Hoe zeer verongelykt uit zynen boezem jaagen?
 Hy schynt ontstelt, helaas! wie gaf hem stof tot klaagen?

DERDE TOONNEEL.

SOBI en ABDARAN *elkander ombelzende.*

SOBI.

Myn Abdaran! nu word myn hoogbedroefde geest
 Verkwikt, naardien myn vrees niet is dan waan geweest,
 Want een' benauwden droom kwam my van rust berooven:
 Hoewel een moedig hert geen droomen moet gelooven,
 Als zynde meest op wind en ydelheid gebouwt,
 't Verzet my echter 't geen ik heb in schyn beschouwt.
 My dacht ik was in een vermaaklyk woud gekoomen,
 Alwaar de middagzon vergeefs de dichte boomen
 Zoekt door te straalen met zyn alverkwikkend licht,
 Die koele schaduw gaf een aangenaam gezicht
 Voor't oog, 't geen 't groen verkieft ver boven and're kleuren,
 Hier zag ik eenen beemd van bloemen zoet van geuren,
 Bevogtigt van een beek met klavergras bezoomt,
 Wyl d'opgetoogen geest verheugd en onbeschroomt,
 De dagen overdacht van myn gelukkig leeven,
 Eer ik in Hiram's hof tot staaten wierd verheeven:
 Daar kwaamt gy by my met dat vriendelyk gezicht,
 't Welk myne ziel vertroost en steeds myn lait verlicht;
 Maar naulyks waren wy in een gesprek getreden,
 Van vriendschap die de ziel vertroost door deugd en reeden,
 Als een verwoede draak met schrikkelyk gerucht,
 Ons stoorde, en u verjoeg, terwyl ik door de vlugt
 My in het woud verborg, niet wetende in wat nooden
 Gy u bevond, of gy vericheurt waart of gevlooden,
 't Welk my deed beven voor een' onherstelb're slag.
 Dit lag my op het hert, en wyl ik u deez' dag
 Niet heb gezien, was ik zwaar moedig en vol vreezen,
 Of deezen droom vol schrik wel eind'lyk waar mogt weezen:
 Maar 'k vind, de Hemel zy gedankt, u vry van sinert,
 Dit dryft myn zwaarigheid gelukkig van het hert.

ABDARAN *ter zyden.*

„Helaas! hoe komt dien droom myn ingewand ontroeren?
 „Dit is dien draak die u en my van 't hof wil voeren.

SOBI.

Wat wil dit stil gesprek myn Broeder, deert u iet,
 Of is 'er wat aan 't hof dat u bezwaart, geschiet?

ABDA-

A B D A R A N.

Ach! kwam die hofstom u niet meer dan my bezwaaren?

S O B I.

Waar spreekt gy van? ik bid wil my 't geheim verklaren.

A B D A R A N.

Wat zeg ik, Prins! uw droom en myne ontsteltenis,
Vertoonen u een draak die daar verborgen is.

S O B I.

Uw vriendschap bind myn tong, 'k wist anders een te ontdekken,
Die u en my veel ramp en onrust zal verwekken.

A B D A R A N.

Ai Broeder! veins niet voor uw vriend: het is de Vorst.

S O B I.

Ja, Hiram is 't die naar myn bloed gestadig dorst;
Doch gy zult nooit myn gunst en zuiv're liefde derven.

A B D A R A N.

Ach eed'le Prins! het doet my schier van schaamte sterven,
Dat ik hem Vader noem, maar 't is myn kinderplicht;
Doch hy is 't monster niet, dat u in 't nachtgezicht
Verscheenen is.

S O B I.

Wie dan?

A B D A R A N.

Ach! kan ik zonder beeven

Hem noemen, die u wil berooven van het leeven?

Het is Prins Piniel die u zo vinnig haat.

S O B I.

Wie? Piniel: naaft u myn heul en toeverlaat?

Helaas! nooit kwam my iets zo onverwagt te vooren;

Geen donderflag klonk ooit zo schrik'lyk in myn ooren.

O Broeder Piniel! spant gy met Hiram aan,

Tot myn bederf en val, wat heb ik u misdaan?

Moet steeds de onnoozelheid ten doel staan voor 't verraa-den?

A B D A R A N.

Myn vriend, dit is nu 't loon voor al uw dapp're daaden,

Dit is de erkentenis voor al 't genooten goed:

Het heugt de Vorst niet meer dat uwen heldenmoed,

't Flaauwmoedig Koningryk van schimp en slavernye,

Toen 't veeg stond voor geweld en trotze dwing'landye,

Verloste door den dood van dien geweldenaar.

S O B I.

O Broeder! 'k wierd toen de eer voor zulk een dienst gewaar,

Nu

Nu volgt de vloek, en smaad, en hoon om my te dreigen;
 Doch dit is waerelds loon, en ook de deugd zo eigen,
 Dat wie zich in haar dienst veel heil, geen ramp verwagt,
 En haar niet om haar glans en schoonheid zelf betragt.
 Vind zich misleid; dies laat my Piniel vry hoonen,
 't Geduld met hoop versterkt zal myn elenden kroonen.
 Laat Koning Hiram, die steeds op myn onschuld woed,
 Zich vry verzadigen met myn onnoozel bloed,
 Zo zal ik 't leeven wel, maar nooit het sterflot derven.
 Maarach, myn waardsten vriend! waarzoud gy heenen zwerfen,
 Met myne Gemalin uw Zuster?

A B D A R A N.

Staak uw druk.

Als 't leed op 't hoogst is moet het wyken voor 't geluk,
 Dat dikwils onverwagt door de onspoed heen komt dringen,
 Want al wat leeft bestaat in beurtverwisselingen.
 't Orakel luid dat gy eens Koning weezen zult,
 Van 't bloedig Sidons ryk: Ach! was dien tyd vervult,
 Hoe zou ik steeds myn dienst opoffren aan uw voeten;
 Met welk een vreugd zou elk u in dien staat begroeten,
 Met welk een handgeklap zou ieder onderdaan
 U eeren en ontzien, die nu door dwang moet gaan?
 Ik zie door 't algemeen eenstemmig met behaagen,
 U reeds het Ryksgebied vrywillig opgedraagen:
 Uw standert op het veld der vyanden geplant,
 Ja 't magtig Tyrus door uw kloekheid overmant,
 Waar door gy de eernaam zult van Ryksverlosser voeren.
 Schep moed, myn Broeder, laat geen droefheid u ontroeren,
 Verwagt die hoogheid u uit 's Hemels mond belooft.

S O B I.

Myn halsvriend! neen, de kroon past beter op uw hoofd,
 Daar zou zy blinken met veel heerlyker straalen:
 Dan zou 't verdrukte volk eens vrolyk adem haalen.
 Uw deugd, vereenigt met het erfrecht tot de kroon,
 Wat blinkt die uit by een geringen herders zoon,
 Ontbloomt van hulp en gunst, van goederen en staaten?
 Maar Broeder, laat ons dit den tyt bevoelen laaten;
 Zeg my eens, hoe gy 't snood verraad van Piniel
 Ontdekt hebt, 't geen op my zo hevig woed en fel,
 Myn hert kan zulk een daad van hem noch nau gelooven;
 't Zyri

't Zyn moog'lyk liften om zyn deugden te verdooven.

A B D A R A N.

'k Geloofde ligt als gy, had ik het niet gehoord:
 Zo even voor uw komst, heb ik van woord tot woord,
 Zyn zamenpraak ontdekt met Bozar dien verrader,
 Dien pest van 't hof, die door bedrog het hert van Vader
 Zo ingenomen heeft dat hy op u en my
 Een haat heeft opgevat, waar door de razerny
 Zyn brein bezwalkt, 't geen gy door snarenspeel moet sussen.
 't Gaat vast, ô Prins! hy tragt zyn wraak met bloed te blussen.
 En 't is op uw gemunt; dies wagt u voor die twee.
 Ga, deel uw Samna deeze onmens'lyke aanslag mee,
 Terwyl ik Piniel zal toetsen, en doen weeten,
 Dat ik niets, om uw lyf te bergen, zal vergeeten.
 Daar komt hy recht van pas. vaar wel myn boezemvrind!
 Denk steeds dat Abdaran u als zich zelf bemind.

V I E R D E T O O N N E E L.

P I N I E L, A B D A R A N.

P I N I E L *te rug traedende.*

A Ch! 't is de Ryksprins die ik hier niet dacht te vinden.

A B D A R A N.

Hoe, Broeder, schuwt gy my, een van uw naaste vrienden?
 Dat had ik niet verwagt, hoe houd gy u zo koel?

P I N I E L.

Ik ben zwaarmoedig, Prins, my walgt het hofgewoel.

A B D A R A N.

Dit heeft zyn reeden, want het hof heeft byl're vlaagen:
 O Prins! daar zyn 'er meer die van die ziekte klaagen,
 Byzonder nu, helaas!

P I N I E L.

Wat wil dit naar gezucht?

A B D A R A N.

Hoe Broeder, weet gy niet van 't algemeen gerucht?
 Prins Sobi word vervolgt, men staat hem naar zyn leeven.

P I N I E L.

Wat zegt gy, Prins?

A B D A R A N.

O ja, ik kom door angst gedreeven

U zoeken, om 't verraad te ontdekken, 't geen zo vals,
Dien braaven held, dien stut van 't ryk, dingt naarzyn hals.

P I N I E L.

Verklaar het aan de Vorst.

A B D A R A N.

Men moet het hof niet moeijen,
Hy heeft daar vyanden die in zyn ongunst groeijen,
Ook word daar voor de deugd niet als 't behoort gepleit:
Laat ons veel liever door eene edelmoedigheid,
Als Broed'ren eens van aart hem voor 't gevaar behoeden,
Eer 't breidelloos geweld haar wens geniet in 't woeden,
Men moet de stichters van den aanslag . . .

P I N I E L.

Maar wie is 't?

Op wie vermoed gy 't Prins, hebt gy u ook vergift?
't Is mogelyk een vals verdichtzel; dies kan 't weezen,
Stel 't onderzoek wat uit, den tyd zal ons geneezen.

A B D A R A N.

Zo liet ik Sobi in het uiterste gevaar.
Doch 't is niet nodig dat ik u meer openbaar',
Wyl ik de ondankbaarheid kan leezen uit uw oogen.
Indien gy eenigzints waart met de zaak bewoogen,
O Broeder! 'k zou in u een blaakende yver zien,
Om zulk een daad op 't selft te wreeken.

P I N I E L.

Maar aan wien?

A B D A R A N.

Aan Bozar, en noch meer die 't Ryk met onrust plaagen.

P I N I E L.

Hoe Bozar, 's Konings vriend, zou die zyn zoon belaagen,
Hy die het hof bestiert? o Prins! dat kan niet zyn.

A B D A R A N.

Kom, onderzoek met my of 't waarheid is of schyn,
Zo kwyt ge u in uw pligt.

P I N I E L.

Maar laat de Vorst dit weeten,
Dat zal genoeg zyn, dus heeft elk zich trouw gekweeten.

A B D A R A N.

Gy kwyt u trouw als 't een' ondank'ren broeder past.
Zoud gy zo stil en koel die schand'lyke overlast
Dus aanzien met geduld en voor geen knaaging vreezen?

B

P I N I E L.

P I N I E L.

Ik moet, het ga zo 't wil, de Vorst gehoorzaam weezen,
 Zo hy dit onderzoek aan my gebied, ik zal
 Niet laten om te zien wie tragt naar Sobi 's val.

A B D A R A N.

Welk een gehoorzaamheid tot nadeel van zyn vrienden?
 O Prins! ik dacht by u een dankbaar hert te vinden,
 Maar dit is my gemist. Nu is dien held niets waard,
 Die tot de rust van 't ryk zyn bloed niet heeft gespaart.
 Helaas! hoe schielyk word genooten dienst vergeeten?
 Geeft die verpligting u geen wroeging in 't geweeten?
 Waar zou de Vorst nu zyn, waar gy en ik, zo hy
 Ons niet verlost had van de wreede slaverny,
 Der Arabieren die reeds waren doorgedrongen?
 Dies, zo hy door de list van Bozar word besprongen,
 Zyt vry verzeekert dat ik door myn moed en kragt,
 Hem steeds beschermen zal in weerwil van de magt
 Der vlejers, die zyn deugd en eed'len in orst haaten:
 Ik zal uw keur, zo 't u behaagt, in vryheid laten,
 En, schoon my de achterdocht niet weinig duchten doet,
 'K zal nu niet zeggen wat ik van u denken moet.

V Y F D E T O O N N E E L.

P I N I E L.

W Y zyn gewis ontdekt, ik merk het aan zyn reeden.
 Hoe heimelyk men ook een aanslag denkt te smeeden,
 Hy lekt doch door het een of 't ander middel uit;
 Doch echter wyk ik niet van 't vorige besluit.
 De wrok van Hiram zal ons in den handel styven:
 Hy tragt zo wel als ik hem uit het hof te dryven;
 Dies hou ik my bedekt om de achterdocht te ontgaan,
 En laat het alles op de zorg van Bozar staan.

Einde van 't eerste Deel.

T W E E D E D E E L.

E E R S T E T O O N N E E L.

B O Z A R.

W At last van zorgen heeft hy op zyn hals gelaaden,
 Die eer en deugd verjaagt, om Ryken te verraden.
 O Bozar! tree te rug. Vergaap u aan geen schyn
 Beef voor een Koningsmoord. ô neen! dat kan niet zyn,
 Het bondgenootschap staat gereed, en wagt op 't teeken
 Om aan te vallen, en zich op het selft te wreken:
 De Ryksprins moet ook voort: zyn moed, volschranderheid,
 Is my verdagt, hy ziet te diep in myn beleid:
 Ja hy moet sterven die my steeds vol smaad durft hoonen,
 De glimp om Piniel na hunne dood te kroonen,
 Zal my begunstigen, tot dat hy ook de straf
 Van deeze hand gevoelt. De staatzucht heeft de staf
 Van Sidons heerschappy aan my alleen geschonken:
 Het leger staat my reeds ten dienst, waar in de vonken
 Van 't muitvuur zyn verspreit door Hiram's dwing'landy:
 Voor Sobi vrees ik niet, die door de tiranny
 Deez' nacht noch sneuv'len zal. De Vorst staat steeds aan 't razen,
 Terwyl de vlam van wraak door my word angeblaazen.
 Daar komt hy, ongerust, vol nyd en bit're gal:
 Hoe weinig denkt hy dat myn haat hem dooden zal?

T W E E D E T O O N N E E L.

H I R A M , B O Z A R . *Lyswacht.*H I R A M *tegen de Lyswacht, en verder tegen Bozar.*

Laat ons alleen. ach! zou Prins Sobi zulks vermecten,
 Staat hy naar 't ryksgebied, zou hy 't ontzag vergeeten,
 En 't priesterlyke huis is met hem eens van zin?

B O Z A R.

De staatzucht en de wraak neemt zynen boezem in.
 't Gaat vast, myn Vorst, en zo wy niet voorzigtig waaken,
 Zal hy van 't hert des volks zich eind'lyk meester maaken.

B 2

Gy

Gy weet hoe ieder de eer van 't Priesterdom bewaart,
 En zo hun eerezucht zich vereenigt met het zwaard,
 Door miltzucht scherp gewet, wat stond u niet te vreezen?
 Geen onderzaat zou u meer onderdaanig weezen,
 Byzonder nu de Prins zo teder word bemind,
 En dag op dag meer gunst door zyne schyndeugd wint.

H I R A M.

Ondankbaar Sidon! moet gy dus uw Vorst belaagen,
 Die zo veel zeegens uit den slyd heeft weg gedraagen?
 Ben ik het niet die 't heil van d'Arabier versloeg,
 En al uw vyanden van deeze vesten joeg,
 En moet ik hooren dat een herder word verheeven,
 Om dat hy eenen daad heeft tot zyn roem bedreeven?
 Een slag geld meer, dan al myn moed en dapperheid.
 Wie kan zich op het volk dat nu eens steekt, dan vleit,
 Geruſt verlaaten? maar kan ik de bron niet stoppen
 Van zulk een vloed? ô Ja, al kost het duizend koppen,
 Ja tienmaal meer, myn ziel zal eer niet zyn geruſt,
 Voor dat myn wraak door 't bloed van Sobi is gebluſt:
 Dien onderdaan die ik tot ſtaat heb opgetoogen,
 Is door de gunst van 't hof te haatlyk in myn oogen:
 Maar wyl ik door een' glimp van recht hem ſtraffen moet,
 Verhaal my hoe de drift der Tempelieten woed.

B O Z A R.

Ik heb van tyd tot tyd al heim'lyk hooren mompelen,
 Om u, en uw gezag eens ſchielyk te overrompelen,
 Maar 'k zag niet op wat voet dien aanſlag was gegrond,
 Tot dat ik by geval uit Ithobalims mond,
 Die tot Aardsprieſter in uw ſtaaten is verkooren,
 Den lof van Sobi moeſt tot uw verachting hooren:
 Hy ſtoſte breed en wyd op zyn verdiene en deugd,
 En hoe het Ryk eens in een zee van weelde en vreugd,
 Zou baden, als hy hier tot Koning wierd verheeven,
 Daar nu het kwynend volk in druk en ſmert moet leeven,
 Door uw tirannige aart en wreede dwinglandy.
 Dus noemt hy uw gedrag.

H I R A M.

En bleef het daar toen by?

B O Z A R.

ô Neen, Prins Sobi kwam met ſtaatei aangetoogen,
 Hy wierd gelyk de zon, die door zyn' glans elks oogen

Behaagt, van oud en jong onthaalt en aangebeên
 Met zang en snaarenspel: ja Heer, daar was niet een;
 Die u het minst ontzag als wettig Vorst kwam toonen,
 't Vloog al naar Sobi toe alleen om u te hoonen:
 't Wierd alles opgehaalt wat ooit dien held bedreef,
 't Geen my niet weinig in myn kwaad vermoeden steef,
 Of 't Prieftendom wel met den Herder aan mogt spannen,
 Om u en uw geslagt uit Sidon te verbannen:
 Want is de Geest'lykheid Prins Sobi toegedaan,
 (Gy kent hun woede Vorst,) zo moet den staat vergaan.

H I R A M.

Myn Bozar, 't is genoeg, gy hoeft niet meer te ontdekken,
 Ik zie wel myn geduld noch langer uit te rekken
 Is dood'lyk voor myn rust. Den Herder moet van kant,
 Eer hy myn ryk door 't vuur van miltzucht steekt aan brand,
 Want noch is 't tyd om zulk een inbreuk te herstellen,
 Ik kan nu zonder vrees voor oproer 't vonnis vellen,
 Nu hy al t'evens naar myn leeven staat en kroon.
 Ondank're huichelaar! is dit in 't eind myn loon,
 Voor dat ik u heb van den schaaftal afgenoomen,
 Op dat gy in myn hof tot eer en staat zoud koomen?
 ô Hemel! gaf ik u myn dochter tot een vrouw,
 Om dat u staatzucht my zo snood verraaden zou?
 Maar 'k zweer dat ik die smaad zo fel op u zal wreeken;
 Dat zelf den naneef daar met sidd'ren van zal spreken:
 Zyn dood staat vast, 't bewys van zyne schuld legt klaar.

B O Z A R.

Zo stelt gy 't leeven van de Ryksprins in gevaar,
 Want hy bemind hem zo, dat hy gewis zal sterven,
 Indien hy door de dood dien waarden vriend moet derven.

H I R A M.

Ja laat hem sterven dien ontaarden, die, ô hoon!
 Myn vyand meer bemind, dan my en myne kroon.
 De vriendschap en 't onthaal aan Sobi steeds beweezen;
 Die ik zo bitter haat, wierd noit van my geprezen,
 Ik zag die teed're liefde altoos met hertenleed,
 En zo ik merk dat hy van deezen aanslag weet:
 Ik zal natuur' hoe vast dien band ook bind, verwinnen!
 Hoe! zou hy tegens reën myn vyanden beminnen,
 En zonder tegenweer, door heimelyk verstand,

Den staf lafhertig zien geeft in Sobi's hand?
 Neen, neen, hy heeft van my die zelfde straf te wagten;
 Geen vaderliefde zal dit vonnis iets verzagten.

B O Z A R.

Wat zégt Prins Piniel van die verbintenis,
 Is 't hem niet leed dat hy zo laag verschooven is?
 Dit kan ligt twiſt in 't hof, en ſtof tot wraakzucht geeven?

H I R A M.

Die Prins is al te vroom en veel te hoog verheeven
 Om naar myn ryk te ſtaan, hy is bedaart en ſtil,
 Ik zag hem noit iets doen 't geen ſtryd met myne wil.

B O Z A R.

't Is waar, myn Vorſt, hy zal u noit moettwillig hoonen.

H I R A M.

Hy moet my daar in 't kort een waare proef van toonen.
 Daar komt de Ryksprins met myn dochter Samna aan:
 Zy ſchiynen beide ontſeld, daar is wat omgegaan:
 Miſſchien is huſt bewuſt wat by ons word gebrouwen;
 Dies moet ik heden op myn veinzery betrouwen.
 Ontdek niets 't geen gy weet, maar kom na dit geſprek
 Hier met Prins Piniel: zy naderen. vertrek.

D E R D E T O O N N E E L.

S A M N A , H I R A M , A B D A R A N .

S A M N A .

LAng leef zyn Majesteit, in blydſchap, ruſt en zeegen!

A B D A R A N .

Dat nimmer hem gevaar of ongeval bejéegen':
 Zyn ſtambuis blyve ſteeds geveſtigt op den troon.

H I R A M .

Ik weet dat gy zulks noit met waarheid wenſt myn zoon:
 Gy zaagt die liever van een Herders zoon betreeden.
 Ik ken uw laf gemoed.

A B D A R A N .

ô Al te bitt're reeden!

Ach! Vorſt! verdiende ik ooit van u dit wreed onthaal?

S A M N A .

Hoe ſnyd dit door myn hert: waarom moet myn Gemaal
 Die gy my naar myn wens vrywillig hebt gegeeven,

Daar

Daar elk hem hoog waardeert, steeds in uw ongunst leeven?
Of is 't om dat hy word van Abdaran bemind?

A B D A R A N,

Rampzalig hof! waar in de deugd geen schuilplaats vind.

H I R A M.

Wat stoft gy op zyn deugd? wy hebben blyk en teeken,
Dat hy my naar het hert, u naar de kroon durft steeken.
ô Zoon! ziet gy dit noch met koele zinnen aan,
Of moet uw Vader om uw blinde drift vergaan?
Kunt gy, lafhertige, die zeegepraal gedoogen,
Die my, waar ik my keer, zo haat'lyk blinkt in de ooggen?
Zyn rocin verdooft de myne, en 'k zie het aan met spyt,
Dat gy omtrent myn eer zo ongevoelig zyt.

S A M N A.

ô Vorst! de bitze nyd mag alles onderwinden,
Zy zal geen kroonzucht in myn Sobi's boezem vinden,
Zyn inborst is te vroom, noit heeft zyn zacht gemoed
De staatzucht nagegaan, die gruw'lyk en verwoed,
Het hert der Koningen besmet met vuile vlekken.
Verzend hem uit het hof en laat ik met hem trekken;
Zo ziet ge uw vyand noit. Ach! dat ik vyand noem,
Hem, die steeds in uw dienst zyn blydschap steld en roem.

H I R A M.

Om met myn vyanden van buiten raad te pleegen?

A B D A R A N.

Ach Vader! laat ik door een voorbeeld u beweegen.
Uw Oom, Vorst Baram, van zyn vrienden fel gehaat;
Was die wel schuldig aan die heerszugt en 't verraad,
't Geen ieder hem verweet door afgunst ingenoomen?
Ja schoon dat licht vol glans, dien spiegel van de vroomen;
Op 't heerlyk' uitblonk als een held're morgenstar,
Toen hy als balling zworf in 't ryk van Itotar,
Noch moest hy zonder schuld in eenen kerker daalen,
Tot dat de onnoozelheid met flikkerende stralen
Te voorschyn kwam, waar door hy tot die hoogheid klom
Zo menigmaal voorzegt. Zo werpt de nyd alom,
Haar groene gal op heusse en welgebooren zielen.
De schaduw volgt de zon zo draa niet op de hielen
Als de afgunst 't vroom gemoed; dies houde ik voor gewis,
Dat hier een hoflang in het gras verborgen is,
Om Broeders eer met 'gif van logens te bezwalken:

Wy kennen hier in 't hof wel afgerechte valken,
 Die niet te goed zyn om een duif in haare vlugt
 Te knellen, en door list haar pluimen in de lucht
 Te strooijen, daar men niet dan deugd van zou vermoeden.
 Ach Vader! laat uw haat niet al te hevig woeden,
 Op zulk een braaven' held, daar elk is aan verplicht,
 Door dapp're daaden die zyn kloekheid heeft verrigt.

H I R A M.

Wat voorbeeld brengt gy by, schynheilige verraader?
 Heeft Baram ooit wel met den vyand van zyn Vader
 Geheult, en zich versfrikt met zulk een' vasten band,
 Daar zelf gehoorzaamheid voor buigt, hoe diep geplant?

S A M N A.

Dien wyzen Vader heeft nooit vyandschap gedraagen,
 Waar over kon hy zich van Baram dan beklagen?
 Zyn zachten aart kwam met den inborst over een
 Van zulk een Vorst: daar wierd noit twist of haat geleên.
 Gelykheid van natuur, door deugd aan eengebonden, (den,
 Bragt liefde en vriendschap voort, daar wierd geen wraak gevon-
 Ach Vader! was hier ook het wreev'lig vuur gebluft,
 Dit hof genoot wel haast een aangename rust.

H I R A M.

Hoe nu, wat zal dit zyn? hebt gy 't ontzag verlooren,
 Moet ik naar 't richtsnoer van uw raad en voorbeeld hooren,
 Of gy naar myn bevel? wie is hier Opperheer?
 Ik waarschuw u noch eens, tergt myn gedult niet meer:
 Of 'k zal de straf voor hem bereid, op u verhaalen:
 Gy moet gehoorzaam zyn, die hoofdpijgt kent geen paalen:
 Het zy ik min of haat, u staat geen oordeel vry.
 In alles moet gy u vereenigen met my.
 Myn wil zy u een wet, betragt die dan zorgvuldig.

A B D A R A N.

Ik ben u Majesteit ontzag en eerbied schuldig,
 Zo lang die met de pligt en reeden zamen gaat:
 Maar wilt gy dat ik tot myn ramp de Hemel haat?
 Moet door gehoorzaamheid myn ziel dan eeuwig wroegen,
 En moet men u, helaas! door gruwelen vernoegen?
 Ach Vader! op wat toets word myn gemoed gesteld?
 Myn halsvriend word gedreigt door lagen en geweld,

En gy verbied my voor zyn veiligheid te waaken.
 Moet ik ondankbaar zyn, of my ook schuldig maaken
 Aan snoode broedermoord? ô al te bitt're smert!
 Neen, neen myn boezemvriend! gy kent dit edel hert;
 Dat nimmer wierd van haat en trouw'loosheid bestreeden,
 Als my de magt ontbreekt, dan zullen myn gebedden
 En traanen voor u zyn, tot troost voor uw verdriet.
 Vergeef deez' drift, myn Heer, ik kan, gelyk gy ziet,
 My niet verbinden, om uw wetten na te koomen;
 Zo gy zyn bloed vergiet, laat dan ook 't myne stroomen.

S A M N A.

Weent, weent myne oogen, weent: ja stort een traanenvloed.
 Ach broeder Abdaran! nu gy 't versteend gemoed
 Van Vader nimmer kunt beweegen door uw smeeken,
 Wat zal een droeve vrouw? ach! 't hert schynt my te breeken.
 Helaas, myn lief! ik zie geen uitkomst in den nood.
 Ach! kon ik door myn dood u redden van de dood,
 Die u, ô wreedheid! haast zal uit myn armen rukken,
 Zo zag ik eens een eind van al myn ongelukken.
 Maar denk, ô braaven held! dat ik u volgen zal:
 Myn leeven hangt aan t'uwe in vreugd en ongeval:
 Myn ziel zal met uw ziel in vrolykheid vereenen,
 Daar al de dampen van de staatzucht zyn verdweenen,
 Daar noit het licht van deugd door afgunst word gebluust,
 Daar nimmer onrust volgt op een volmaakte rust.
 Ach Vader! zie ons hier geboogen voor uw voeten:
 Wy bidden dat ons mag het zelfde lot ontmoeten.

H I R A M.

Staat op myn kinderen, gy hebt uw vaders geest
 Bewoogen door uw deugd: schiept moed. Zyt onbevreesd
 Myn Dochter, schrei niet meer, ik zal u niet bedroeven.
 Wat is 't my lief dat ik u na veel scherpe proeven
 Zo edelmoedig vind, zo eens gezind van aart.
 Uw inborst is my meer dan kroon en ryksstaf waard.
 De vriendschap die gy aan Prins Sobi hebt gezwooren,
 Die nimmer weêrga zag, kan zo myn ziel bekooren,
 Dat ik van nu af aan myn haat op hem verban:
 Zo kragtig werkt de deugd. Ga heen myn Abdaran:
 Ga heen myn Samna, ga, en laat dien held voort weeten,
 Dat ik myn vyandschap voor eeuwig wil vergeeten.

H I R A M N A.

Wat vind ik my verplicht voor dit beleeft onthaal?

A B D A R A N.

Gy geeft my 't leeven door die schoone zeegepraal.

Wie zou, in zulk een stryd, o Vorst! u volgen konnen.

V I E R D E T O O N N E E L.

H I R A M.

JA vleit u met die waan dat ik my heb verwonnen.
 Hoe, zou ik dan zo laf uw ruft voor myne wraak
 Verwiffelen? o neen! ik zal my met vermaak
 Haast zien gewrooken voor uw onbedacht verkiezen.
 Ontaarde telgen! gy wilt myne gunst verliezen,
 Gy wenst te sterven, om de vryheid van die geen
 Die my wil dooden, om myn staat op 't hert te treên,
 Wiens zeegeteekens my steeds zwieren voor myn oogen?
 Ik ben verheugd, dat ik u heb door schyn bedroogen,
 Op dat uw valffe vreugd in een veel dieper rouw
 Verand'ren zal: de dood van Sobi, die zyn trouw
 Verzaakte, zal eer 't licht de kimmén komt genaaken,
 Uw droefheid t'evens met uw oogen wakker maaken.
 Dit blad besluit zyn lot, ik wil dat Piniel
 Zelf met zyn eigen hand dit heimelyk bevel
 Tot straf van muitery en kroonzucht uit zal voeren,
 Die ook al tolegt om myn Staaten te beroeren:
 Hy is by my verdagt, zyn geest is loos en vals,
 En door die daad zend ik 't gemeen hem op den hals:
 Indien hy door een storm van oproer raakt om 't leeven,
 Zó zal men my geen schuld van deezen aanslag geeven,
 Maar zacht. Hy komt daar aan.

V Y F D E T O O N N E E L.

P I N I E L, H I R A M, B O Z A R.

P I N I E L.

WAt eist zyn Majesteit,
 Van my tot eenen proef van myn gehoorzaamheid?

Ge-

Gebie myn Vorst, ik zal my steeds geneegen toonen
Tot uwen dienst, in spyt van allen die u hoonen.

H I R A M.

Sta op myn zoon, ik zal uw deugd en heldenmoed
Haast zien, als gy uw plicht op myn bevel voldoet.
De woorden zyn maar wind, daar moeten daaden weezen.

P I N I E L.

Stel my vry op den toets.

H I R A M.

Wil dan dit schrift eens leezen.
Ik laat u mid'lerwyl met Bozar hier alleen.
Volg zynen raad.

S E S D E T O O N N E E L.

P I N I E L, B O Z A R.

P I N I E L.

W At's dit, myn vriend? de Vorst gaat heen.
Maar laat ons zien wat pligt hy my heeft voorgeschreeven.

B O Z A R.

Gy beeft, myn Prins.

P I N I E L.

Helaas! wie zou daar niet voor beeven?
Hier word het vonnis van Prins Sobi in gemeld.
Ach! hoor eens op wat wys de Koning 't heeft geveld.

P I N I E L *leest.*

Koning H I R A M, *aan Prins* P I N I E L.

Myn zoon, wilt gy myn gunst genieten,
Tot yord'ring van uw eer en staat,
Zo moet gy Sobi's bloed vergieten,
Voor 't opgaan van de dageraad;
Deez' proef zal toonen, of uw zinnen,
My, of myn vyanden beminnen.

En gy, gy zyt ook van dit gruwelstuk bewust?

B O Z A R.

Bedank myn voorzorg die dus waakt voor uwe rust,
Ik heb de Vorst door list dus van het spoor doen dwaalen,
Op dat uw staatzucht eens zou vrolyk adem haalen,

Hoe-

Hocwel zyn wreedheid my dien weg eerst heeft gebaant:
Hier door staat Abdaran zo valt niet als hy waant.
Wat sult gy?

P I N I E L.

Zou ik niet. De Koning heeft geboden,
Dat ik, o wreed bevel! hem met myn hand moet dooden.
Moet dan myn rust helaas! op zulk een zwaar rantzoen
Gestelt zyn?

B O Z A R.

Neen, o Prins! schep moed, myn hand zal 't doen.

P I N I E L.

„ O Beul. maar laat ik nu ontveinzen myn gedachten.
Wel aan, gy moet my voor 't vertrek van Sobi wagten,
Maar zonder toortslicht en gevolg, op dat zyn vrind,
Die voor zyn welstand waakt, ons hier niet wakker vind.
Wy moeten 't hofgezin niet door gerucht ontroeren.
De nanacht dunkt my best om de aanslag uit te voeren,
Wanneer een diepe rust alle angst en druk versmoort,
Zo word hy in zyn bed al slapende vermoort.
Vaarwel, de zorg word u van alles aanbevoelen.

B O Z A R.

Den moed, met ryp beraad versterkt, zal zelden doolen.

S E V E N D E T O O N N E E L.

P I N I E L.

GA heen, o snoode! maar myn hert,
Wat voelt ge een sryd die my, helaas! doet zuchten,
Zal ik dan ooit myn droeve ramp ontvlugten.
Die my steeds pynigt met een ongeneesb're smert?
O duist'ren damp van eindelooze kwalen!
Waar zal myn ziel eens adem haalen?

Hier flikkert my, door zucht tot staat,
De rykskroon met haar held'ren glans in de oogen:
Daar toont de deugd haar kragt en groot vermoogen,
En doet my fidd'ren voor een troon, op snood verraad
Gebouwt, en door veel gruwelen verkreegen.
Wat zal, wat moet hier 't zwaarste weegen?

O zee van eerzucht! daar het schip

Myn

Myn 's leevens op moet dobb'ren vol gevaaren,
 Geslingert en gefolt door woelste baaren.
 Van vrees en hoop, tot dat het eind'lyk op de klip
 Van wanhoop dreigt aan splinteren te slooten:
 Zo ak'lig is het lot der Grooten.

Maar hoe! kan de edelmoedigheid,
 Het blaakend vuur van bitze nyd niet koelen?
 Verjaag de wraak, wilt gy eens rust gevoelen,
 Weg hofplaag, weg, gy hebt my lang genoeg verleid.
 O Vorst! uw gunst kan my niet meer behaagen,
 't Geweeten zou my eeuwig knaagen.

Zou ik dien held, die door zyn deugd
 De welluft strekt van zo veel Sidoniten,
 Belaagen en dat dierbaar bloed vergieten,
 Op dat de boosheid door zyn dood zou zyn verheugd?
 Laat Hiram, laat den wreeden Bozar woeden:
 Ik zal dat staatuweel behoeden.

Nu keer ik wedertot myn rust.
 Myn blydschap word op nieuw in my herbooren,
 Die ik door nyd en staatzucht had verlooren.
 Myn haat is dood, het vuur van toorn is uitgebluft.
 't Genoegen van de deugd hoe zeer verschooven,
 Gaat 's waerelds heerschappy te boven.

Einde van 't tweede Deel.

DERDE DEEL.

EERSTE TOONNEEL.

SOBI.

Wat is hy dwaas die zich aan Vorstelyke troonen,
 En 't pragtig hof vergaapt, daar duizend monsters wonen,
 Waar door de deugd alom' vervolgt word en vermaad.
 Hier heerst de twist, verzeld met nyd en eigenbaat,
 En zet den hoveling een brandmerk op 't geweeten,
 Waar door hy 't recht vertrapt, en de eerbied durft vergeeten,
 Die hy verschuldigt is aan hooger Oppermacht.
 Hoe word de onnoozelheid mishandelt en verkragt,
 Door duizend laagen daar zy steeds van word besprongen?
 Hoe staat haar eer ten doel voor bitze lastertongen.
 De waarheid, die een schild voor 't vroom gemoed verstrekt,
 Word hier verraden en door logentaal bevlekt.
 De broeder schaamt zich niet zyn broeder te onderdrukken
 Door looze staatzucht, daar het alles voor moet bukken,
 Die moord aan eedbreuk klampt, en bloedverwant noch vriend
 Ontziet, wanneer 't maar tot zyn heilloos oogmerk diend;
 Zo dryft onmens'lykheid met al haar gruw'len boven;
 Zo heerst ondankbaarheid in Koninglyke hoven,
 Want hy die 's morgens met de gunst zyn 's meesterspraalt,
 Vind, eer het licht verdwynt, zyn stand tot niet gedaalt,
 En moet, hoe hoog van moed, gelyk een balling zwerven:
 Die staatverandering doet hem veel dooden sterven;
 Dus is den Hoveling van onrust nimmer vry.
 Beschouw de Vorst nu eens, die door zyn tyranny
 De liefde en eerbied uit het hert der onderzaaten
 Verbannen heeft, die zich door dwang gebieden laaten:
 Hoe dryft hy op een zee van hertzeer en verdriet.
 De kroon bedekt het hoofd, maar hy beschermt het niet
 Voor zorg, gevaar, en angst, die als getergde slangen,
 Hem pynlyk knaagen, en naar 't sterfuur doen verlangen:
 Hy vind zich overal verleege en bezet.
 Hier dreigt hem 't moordvenyn: daar word het staal gewet:
 Nu schikt hy voor de pest der binnenlandse krygen:

Dan

Dan doet een donderslag hem 't haar te berge stygen,
 Waar door hy zyne rust in bergspelonken zoekt
 Die hy niet vinden kan, terwyl elk raaft en vloekt
 Op zyn bestiering, die geen wetten kent noch reeden,
 Wierd ooit een Vorst van zulk een woede en drift bestreeden,
 't Is Koning Hiram die dit t'elkens word gewaar?
 Hoe word hy door de haat op my van jaar tot jaar
 Vervoert: hoe word hy steeds door nyd, door wreedezorgen,
 En bitze wraak geplaat, die hem de ziel verworgen
 Op ieder oogenblik. helaas! waar vind hy heul,
 Die in zyn' boezem draagt, zyn techter en zyn beul?
 Nu waant hy door myn dood van ramp te zyn ontslaagen.
 Mifleide Vorst! ik moet uw ongeluk beklagen,
 Schoon gy my streng vervolgt, door Bozar wreed van aart,
 En broeder Piniel, die zelf zyn bloed niet spaart,
 Om door myn val ten top van eer en staat te ryzen.
 Ik zal u, hoe 't ook gaat, myn eerbied steeds bewyzen,
 En zonder wederwraak afwagten zacht en stil,
 Al wat den hemel geeft, en is 't zyn wyze wil,
 Dat ik uw dwing'landy moet met myn bloed vernoegen,
 Myn onschuld zal my dan vertroosten, nimmer wroegen.
 De onnoozelheid heeft steeds dat voorrecht in den nood,
 Dat zy vol moed zich kan verheugen in de dood,
 Waar voor de boosheid schrikt, ja sidd'ren moet en beeven,
 Maar ach, myn ziel! zoud gy uw Abdaran begeeven,
 Uw lieve Samna, al uw troost in 't wrev'lig hof?
 O dierb're panden! schoon de laster en de lof
 My onverschillig is, gy zyt het niet myn waarde,
 My liever dan het licht, ja alles wat op aarde
 In pracht en grootheid blinkt; dies zou uw scheiding my
 Veel zwaarder vallen, dan uw vaders dwing'landy:
 Had ik u noit gekent, of wist ik dat myn sterven
 U rust kon geeven, 'k zou het leeven vrolyk derven:
 Maar neen, des Konings haat, die perk noch paalen kent?
 Heeft zyne wrok zo wel op u als my gewent.
 Daar komenze: de zon van vreugd straalt uit hyn oogen
 Nu zy my zien, wat heeft de Vriendschap groot vermoogen?

S P I E G E L V A N
T W E E D E T O O N N E E L.

A B D A R A N , S A M N A , S O B I .

A B D A R A N *tegen Sobi,*

A Ch! dat ik u omhels.

S A M N A .

Myn lief, myn' waardsten fchat,
Kan ik 't genoeg, 't geen myn ziel in zich bevat,
Wel t'evens uitten, en niet in myn blydfchap finooren?

S O B I .

Geen fnaarensfel klinkt my zo aangenaam in de ooren:
Geen hoofze lekkerny is my zo zoet van fmaak,
Als dat ik u, myn trooft, myn welluft en vermaak,
Verheugt mag zien, 't geen my zo zelden mag gebeuren.
Oprechte vriendschap treurt, wanneer haar vrienden treuren,
In tegendeel vertoontze ook haare vrolykheid,
In 't onverwagt geluk 't geen voor hen is bereid:
Zo is 't met my, die door de nevelen en dampen,
En naare duifternis van al myn zwaare rampen
Een' zonnestraal ontmoet die door zyn helder licht,
Myn ziel verkwikt, om dat ik in uw bly gezicht,
Een glans van rust, die uw gemoed bezit, kan leezen:
Gun dat ik deelgenoot mag van uw blydfchap weezen.

A B D A R A N .

Wy komen van de Vorft die anders is gezind:
De deugd, noch korts vervolgt, word, nu van hem bemind:
Ik zie den weg reeds tot u ftaatsherftelling open.

S O B I .

Wat heil kon Sobi ooit van Koning Hiram hoopen?

A B D A R A N .

't Is waar myn' boezemvriend, ik zag in zyn gelaat
Kenteekens van berouw: hy wil de nyd en haat,
En al de boosheid, die hy eertyds heeft bedreeven,
Verbannen, en u blyk van eer en achting geeven.
Ga heen, myn Abdaran! zo fprak hy, zeg uw vrind,
Die gy door zuiv're deugd zo edelmoedig mind,
Dat ik nooit meer aan al 't geleeden leed wil denken,
Maar hem myn vriendschap, die hy welverdiend heeft, fchenken.
Denk cens myn Broeder, of myn ziel geen reeden heeft

Tot

Tot uitgelaaten vreugd, die my het leeven geeft,
 Wyl ik u onbeschroomt mag naar myn wens onthaalen
 En uw verdienften, nu de Vorstelyke zaalen,
 Met 's Konings hert en gunst reeds voor u open staan;
 Wy hoeven nu niet meer by 't schynen van de maan,
 In 't afgeleegen perk elkaâr de leus te geeven,
 Daar 't rits'len van een blad ons steeds van angst deed beeven,
 Voor 't listig hofverraad, op 't wenken van de Vorst
 Die naar uw heldenbloed getadig heet gedorst:
 Maar nu is 't omgekeert.

S A M N A.

Ja Broeder, uw gebeden
 En klagten hebben 't hert van Vader kunnen kneeden.

A B D A R A N.

Neen zuster, uwe rouw en traanen troffen 't wit,
 Waar door ik in myn ziel den grootsten schat bezit,
 Naardien myn halsvriend is dat wreed gedrogt ontkoomen,
 't Geen hem deez' nacht verscheen in zyn benaude droomen.

S O B I.

Staak lieve Samna, staak myn Abdaran die twist,
 Wie Hiram's hert verwon: geloof my, 't is een list.
 Zyn u de strecken van 't bedrieg'lyk hof vergeeten?
 De Koning veinst. Zyn wrok is in 't verstaalt geweeten
 Zo ingekankert, dat die nimmer zal vergaan:
 Wat my belangt ik neem dit niet voor waarheid aan.
 't Is al geen goud wat ons voor de oogen schynt te blinken.
 Een hoop op yd'le waan gebouwt, moet schielyk zinken.
 Die haaltige overgang van drift is my verdagt.
 Ik ken zyn' wreev'len moed die eer en deugd veracht,
 Alleen om my door zyn verwoedheid te doen sneeven:
 Vergeeft my dat ik hem geen beter naam kan geeven,
 Hy is uw Vader, maar van een verbafterde aart,
 Die u en my, helaas! veel ramp en onheil baart.
 Ach! had hy ernstig naar 't Orakel willen hooren
 Van 't Prieisterdom, ons was een beter lot beschooren,
 Want zedert dat hy 't heir van d'Arabier versloeg,
 Toen zyn gehoorzaamheid veel ligter by hem woeg
 Dan 't vet van ram en schaap, in 't plegtig offerflagten,
 Verdween zachtmoedigheid en rust uit zyn gedachten:
 Want die het hoogste goed om de eigenwil versmaad,
 Word weder op zyn beurt verlaaten en gehaat.

A B D A R A N.

Myn Broeder, 't geen gy zegt is zo gegrond op reeden,
 Dat ik niet zonder schrik aan al de afgryf'lykheeden
 Kan denken, die u zyn in dit paleis ontmoet:
 Ik ken myn Vaders aart, ik weet, hy is verwoed,
 Wanneer zyn bloed eens raakt aan 't zieden, 't is gebleeken,
 Toen hy u door verraad wou dooden, zyn gebreeken
 Zyn onverschoonbaar in myn oogen tot myn finert,
 Daar zelf natuur voor zwigt, maar 't allerwreedite hert,
 Word noch wel door den tyd en 's Hemels hulp bewoogen;
 Dus vind myn hoop zich ook gesterkt door 't Alvermoogen.

S A M N A.

Dit bleek aan Elam, die door zyn weerbarstige aart,
 De Koning Baram wou verdelgen door zyn zwaard:
 Hoe beefde 't hert voor zulk een' vyand'lyken broeder,
 Daar in het woest gebergt', nochtrooster, noch behoeder,
 Gevonden wierd om hem te redden uit dien nood,
 En niets voor oogen zag, dan een verhaaste dood:
 Maar in dat oogenblik, toen alles scheen verlooren,
 Wierd rust en blydschap uit het zwaarste leed geboren:
 Hoe wierd dat steenen hert verzagt, wat wierd men daar
 Niet al omhelzingen der broederen gewaar?
 Die korts noch dreigde, om zich een weg tot rust te baanen
 Door Barams bloed, smolt nu in eene zee van traanen:
 Het onderling gekus van vriendschap was 't geweer
 In plaats van spiets en zwaard, de droefheid nam een keer,
 En wierd verandert van natuur, om, zacht van zinnen,
 Dien broeder om zyn deugd voor eeuwig te beminnen,
 Want zedert had de haat op zyn gemoed geen kragt;
 Zo zie ik eind'lyk ook myn Vaders geest verzagt,
 En zyne wraakzucht door bezadigtheid veroordeeld.

S O B I.

Myn waarde, toon my eens een weerga van dat voorbeeld,
 Want die op een geval zyn heele welstand bouwt,
 Zal haast bevinden hoe die yd'le hoop hem rouwt.
 Wie zal 't gevaar van een gewisse schipbreuk vergen,
 Op hoop van op een' wrak zyn leeven te verbergen?
 Zo gaat het hem die zich van de algemeenen weg
 Begeeft, en door een dwaas vertwyff'lend overleg
 Een dood'lyk bypad kiest. Hoe! zou door Elams daaden,

En

En hertverandering zich Hiram laten raaden?
 O neen, ik ken zyn aart vol bloeddorst en geweld.
 Maar wat wil Seleph dus verleegeu en ontstelt.

DERDE TOONNEEL.

SELEPH, SOBI, SAMNA, ABDARAN.

SELEPH tegen SOBI.

UW broeder Piniel, heel dof en droef van weezen,
 Verzoekt een oogenblik gehoor.

ABDARAN.

„ Ik ben vol vreezen.

Is hy alleen?

SELEPH.

O ja, myn Heer.

ABDARAN.

Dit geeft my stof

Van achterdocht.

SELEPH.

My ook. Hy komt zo uit het hof.

SOBI tegen SELEPH.

Ga, zeg dat hy maar komt.

VIERDE TOONNEEL.

SOBI, SAMNA, ABDARAN.

SOBI.

WEl, twyffelt gy nu langer
 Aan 's Konings wrok, die nu van wraaken boosheid zwanger
 In arbeid gaat?

ABDARAN.

O neen, nu komt dien wreeden draak
 Myn halsvriend, om helaas! uw vonnis met vermaak,
 Door 's Konings snoode last, o gruwel te voltrekken.
 Wat wederhoud my om hem met dit staal te ontdekken,
 Dat ik u tot myn dood beschermen zal?

C 2

SOBI.

S O B I.

Ai stil

Myn broeder, laat ons aan de Vorstelyke wil
 Gehoorzaam zyn; ik buig gewillig voor zyn voeten:
 Ik heb al lang voorispelt dat dit my zou ontmoeten.
 Myn lief, wat schreid gy; droog de traanen van 't gezicht.
 't Geduld alleen maakt al uw rampen zacht en ligt.
 En gy, myn halsvriend, staak uw tegenweer, myn leeven,
 Is my zo waard niet dat ge u in gevaar zoud geeven,
 Want slyden zonder hoop van zich te zien volstaan,
 Is dwaasheid, die geen man van oordeel moet bestaan.

A B D A R A N.

Helaas! zou ik u dan zien moorden en niet sterven,
 Zou ik dat dierbaar pand van vriendschap moeten derven,
 't Geen my verheugd en myn bedroefde dagen rekt,
 En niets verrigten 't geen tot uw herstelling strekt?

S O B I.

Kunt gy door uwe dood uw zusters rust herstellen?
 O wreede vriend! hoe moogt ge u zelf en my duskwellen?
 Ach! lyd zy niet genoeg aan myne tegenspoed?
 Gy zult haar trooster en beschermer zyn; gy moet
 Voor haar alleen, maar niet voor myn belangen waaken:
 Myn rol is afgespeelt; dies wilt voor alle zaaken
 Haar veilig uit dit hof vervoeren eer de haat
 Des Konings haar vervolgt, en zich door 't bloed verzaad,
 Van haar die ik bemin als d'appels van myn oogen.

S A M N A.

Ach Vader! hebt gy my dan door u list bedroogen?
 O gy die alles ziet! geef dat ik door de dood,
 My mag vereenigen met mynen bedgenoot.

V Y F D E T O O N N E E L.

P I N I E L , S A M N A , S O B I , A B D A R A N .

P I N I E L tegen S O B I.

ACh eed'le Prins! moet ik gehoogen voor u voeten,
 U met myn traanen in dit dood'lyk hof begroeten,
 Met een bevel waar voor den Hemel yst en beeft.

Een

EDELMOEDIGE VRIENDSCHAP.

37

Een schrik'lyk gruwelstuk dat nergens weerga heeft?

S O B I.

Sta op, myn broeder; wil die last my openbaaren.

A B D A R A N.

Geloof die wreede niet wat hy u zal verklaaren.

Ontmenste Broeder! die om onze ellenden lacht,
Is dit uw plicht, gelyk 't een Prins betaamt, betragt?

Is 't niet genoeg, dat gy met Bozar dien verrader,

Prins Sobi 's-val besloot, of is de haat van Vader

Zo kragteloos dat hy door u moet zyn veriterkt?

O neen, hy heeft te veel tot ons bederf gewerkt,

Die naar geen eedbreuk vraagt, hoe hoog en dier gezworen.

Nu komt gy met een hert vol schyndeugd ons te vooren,

't Geen juicht om al 't verdriet. Is dan de ondankbaarheid

Zo hoog geklommen dat zy voor de boosheid pleit?

O valffe list van 't hof! o eerelooze tyden!

Waar in de deugd de straf moet van de boosheid lyden.

P I N I E L.

Ach, broeder Abdaran! hoe weinig kent gy my?

A B D A R A N

Ik ken u niet, maar wel u ryksverradery,

Zeg, met wat glimp zult gy die broedermoord verschoonen?

P I N I E L.

Ach! laat ik doch myn schuld en droefheid t'evens toonen.

S O B I.

Nu Abdaran, laat ons hem hooren.

P I N I E L.

Wreede zucht

Tot staat, waar toe vervoert gy 't hert? uw bitt're vrucht

Met honig overspreit geeft doodelyke neepen.

Ja Prinssen, deeze drift heeft zich aan u vergreepen.

O Bozar! die alleen een mens in schyn verbeeld,

En met de gunst en 't hert van Koning Hiram speelt

Naar uw believen, ach! ik moet my eeuwig schaamen,

Dat ik my niet ontzag een schelmstuk te beraamen.

Met u, die met de deugd en heldendaaden spot.

S O B I.

Waar toe deez' omweg? toon uw last, wat is myn lot?

P I N I E L.

Dat ik, helaas! wie zou de snoode daad gelooven?

U met myn eigen hand van 't leeven moet berooven.

Maar neen, o Dwingeland! ik heb een edel hert,
Schoon ik verleid wierd tot myn naberouw en smert.
Zoek and're midd'len, noit zal ik myn Broeder dooden.

A B D A R A N.

Wat blyken hebt gy dat de Vorst dit heeft geboden?
't Is moog'lyk noch een trek van uw schynheiligheid.

P I N I E L.

Doorleez' deez' Brief, en zie of ik u heb misleid.

A B D A R A N *leest.*

Koning H I R A M, *aan Prins* P I N I E L,

Myn zoon, wilt gy myn gunst genieten
Tot vord'ring van uw eer en staat,
Zo moet gy Sobi's bloed vergieten,
Voor 't opgaan van de dageraad:
Deez' proef zal toonen of uw zinnen,
My, of myn vyanden beminnen.

A B D A R A N.

O gruwelyke daad van een ontmenste Koning!
Wat zal den naneef doch voor uitvlucht of verschooning
Gebruiken, als hy eens uw daaden brengt in 't licht?
Ontaarde Vader! die natuur, en eer en pligt
Verzaakt, nu gy, hoe kan de Hemel dit gehengen?
Den eenen Schoonzoon door den and'ren om wilt brengen,
Den trotsen Arabier hoe boos hy is en wreed,
Zal yzen als hy van dat broedermoorden weet.

S O B I.

Noch eens, myn broeder, wil u zelf niet meer ontroeren,
Myn vonnis is geveld, ai laat het maar volvoeren.
Vaar wel. Engy, myn lief! kus noch voor 't laatt myn mond,
Kom Piniel, gy hoeft niet naar de morgenstond
Te wagten, 't offer staat al vaardig, wil u spoeden.

S A M N A.

Dat zal niet zyn: ik zal u voor 't gevaar behoeden
Of sterven nevens u. Sta af, ontaarde ziel!
Die door de nyd tot dit rampzalig lot verviel.
Wagt, wagt uw handen aan dat Rykskleinood te schenden.
Ga, vlieg uit myn gezicht, o bron van myn ellenden!

P I N I E L.

P I N I E L.

Is 't moog'lyk Zuster, ben ik noch by u verdacht,
 Daar ik niet anders dan naar uw verlossing tragt?
 Zou ik volharden, om uw lief te staan naar 't leeven;
 En 't vonnis van zyn dood, dien brief u overgeeven?
 Zo stelde ik my te dwaas in 't grootste lyfsgevaar.

S A M N A.

Ach Broeder! zoud gy ons bevryden, is het waar?

P I N I E L.

De Hemel straf my met zyn allerswaarste plaagen,
 Indien ik voor dien held myn leeven niet wil waagen.
 Maar denk op middelen, den tyd is kort bepaalt,
 Op dat ons Bozar hier niet schielyk achterhaalt.

A B D A R A N.

Myn Piniel! nu ken ik u eerst voor myn Broeder
 Door zulk een zeegepraal, o eedele behoeder
 Van myne rust!

S O B I.

Spreek, nu o Prins! wat weet gy meer?

P I N I E L.

Uw dood is vast gestelt, hier baat geen tegenweer,
 Het hof is reeds bezet met 's Konings lyfsitaffieren,
 En Hiram waant reeds van uw dood te zeegeviere:
 Ik heb door list het uur met Bozar zelf beraamt,
 Om 't werk der duisternis daar zich de zon voor schaamt
 Te slyven: hy zal my op 't buitenhof verwagten
 Voor 't opgaan van de zon, en u, o gruwel! slagten:
 Doch zonder toorts licht' en gevolg door myne raad.
 Zie hier, o Prinssen! hoe de zaak geschaapen staat.

A B D A R A N.

Wat raad, myn Broeder, om u uit deez' nood te rukken?

S O B I.

Myn hoezemvriend, hoe stortge om my in ongelukken!
 Ik had gehoopt om door het sterflot al myn leed
 Te ontvlieden, ja myn ziel was moedig en gereed,
 Die reis te aanvaarden.

P I N I E L.

Stil, de wanden hebben ooren.

't Was omgekoomen zo my iemand hier kon hooren.
 Ach! dat een kort besluit een heilzaam overleg
 Ons inviel, om terstond in veiligheid, den weg

Te baanen tot de vlugt.

S A M N A.

Ik heb iets voorgenoomen.

Schepmoed, myn lief, gy zult het doodsgevaar ontkoomen.

*K zal met een laddertouw u uit het hofvertrek
Doen daalen langs den muur, ai gun dat ik verftrek
Een tweede Rachab, die niet eer geruft zal weezen,
Voor dat zy weet dat gy geen Hiram hoeft te vreezen,
Die door de vleiery en wreedheid word verleid.

A B D A R A N.

Gy toont myn zuster door deeze edelmoedigheid,
Een voorbeeld van de liefde en deugd, o roem der vrouwen!
Myn Piniel, nu wy geheel op u betrouwen,
Ga heen, houd Bozar op, gy moet hem, doch in fchyn,
Doen weeten dat wy noch uw tegenftreevers zyn,
Voor al by Vader; dus kunt gy den aanslag breeken,
Die deeze hofflang heeft tot Sobi's val befteeken.

P I N I E L.

Ik ga, de Hemel geef dat dit naar wens gelukt.

S E S D E T O O N N E E L.

A B D A R A N, S A M N A, S O B I.

A B D A R A N.

WAt fust uw heldenmoed, hoe zyt gy zo bedrukt
Myn halsvriend, nu den weg ftaat van uw redding open?

S O B I.

Wat blydfchap zou ik van die fcheiding kunnen hoopen,
Zy valt my wreeder dan de dood, myn Abdaran?
Myn Samna, my zo lief en waard, helaas! hoe kan
Ik u verlaaten, en die zuiv're vriendschap derven.
De ballingfchap die my fteeds eenmaal zal doen zwerven
In bos en bergfpelonk, is zo affchuw'lyk niet.

A B D A R A N.

Ach Broeder! waant niet dat die laft my min verdriet,
Maar om dat ik u, noch gy my niet zoud verliezen,
Dwingt ons het lot om van twee kwaden 't beft te kiezen,
Op dat wy eenmaal, als die hoffstorm is gefuft,
Ons hert verheugen in de haven van de rust:
Die honigraat zal beft op bitt'ren alsem fmaaken.

Die

Die aan het zoet genot van zynen wens wil raaken,
Moet eerst het wrange zuur indrinken met geduld.

S A M N A.

Myn lief, indien gy ons niet hooren wilt, gy zult
Door al de omstandigheid van uw ontydig draalen,
Drie lyken t'evens in het naare graf doen daalen.
Kies nu of gy u zelf wil redden door de vlugt,
Of ons zien sterven. Ach! hebt gy een teed're zucht
Tot uwe Gemalin en Abdaran uw Broeder
Zo toont die nu, myn lief, of is uw hert verwoeder
Dan Koning Hiram, die in haat en bloeddorst leeft?
Ai zie myn traanen, zie hoe my den boezem heeft.
Ach! heeft dit alles op uw ziel noch geen vermoogen?

S O B I.

Ik volg uw raad, myn lief, gy hebt myn hert bewoogen.

A B D A R A N.

Ai zeg my waar gy reist, na 't opgaan van den dag,
Op dat, ik veilig voor uw welstand zorgen mag.

S O B I.

Voor eerst naar Sofra om het Priesterdom te spreken,
En dan met 's Hemels hulp naar onbekende strecken,
Van waar ik u in 't kort wel kennis geeven zal,
Van myn gesteltenis en wankelbaar geval.
*kZou eer myn rechterhand, dan u, myn vriend, vergetten.

A B D A R A N.

Gy weet, myn Broeder, hoe de Koning is gebeeten
Op 't Priesterlyk geslagt; dies toef in deezen staat
Niet lang te Sofra, op dat niemand u verraad.

S A M N A.

Hy, die 't heel-al bewaakt, wil u zyn gunst verleenen.
Ruft nu een weinig tot de voornacht is verdweenen,
Terwyl ik alles zal beschikken naar myn woord.

S O B I.

Wat brengt de bitse nyd al ramp en droefheid voort.

Einde van 't derde Deel.

S P I E G E L V A N
V I E R D E D E E L.
E E R S T E T O O N N E E L.

A B D A R A N , S E L E P H *met toortslicht.*

A B D A R A N .

Hoe staat het binnenhof, myn Seleph, zyn de deuren
Van ieder hofvertrek geslooten? 't kon gebeuren
Dat Bozar zich voor 't uur van 't gruwelyk verraad
Gerced hield, door zyn drift, die hem noit rusten laat.

S E L E P H .

't Is alles wel verzorgd, myn Heer hoeft niet te vreezen,
De slaap heeft ieder reeds van druk en angst geneezen.

A B D A R A N .

Behalven Vaders geest met haat en nyd belaän.

S E L E P H .

De Koning is al lang naar zyne rust gegaan.

A B D A R A N ter ziden.

„ Hoe kan hy rusten die de ziel moet eeuwig knaagen,
„ Om 't snoodste lasterstuk dat immer oogen zaagen;
„ Die sluimering verbeelt een boezem, die vereelt,
„ Geen straf verwacht, maar zich met vaste midd'len streelt.
„ Helaas! kan iemand wel het vuur met vuur verdooven,
„ Zyn dorst met ziltig nat verflaan? wie kan 't gelooven?
„ Zo gaat het hem die door bedrog in schynrust raakt,
„ Maar tot zyn ongeluk met grooter smert ontwaakt.

Tegen S E L E P H .

Is elk noch met de wrok des Konings wel te vreedden?
Gy moet my de aart eens van 't gemeene volk ontleeden:
Ik rep niet van het hof, dat is op schyn gegrond.

S E L E P H .

Elk heeft de bloeddorst van uw vader in de mond:
Zy kunnen 't lyden van Prins Sobi niet vergeeten,
Dit raakt hun aan het hert, en komen zy te weten
Wat hier gebrouwen word tot nadeel van dien held,
En dat door Bozars raad zyn dood is vast gesteld:
't Is veel zo zy 't ontzag niet t'eenemaal verliezen,
En u, of Sobi, tot hun Oppervorst verkiezen:

Uw teed're Vriendschap zien zy met genoegten aan.
 De Zon van Hiram is reeds al aan 't ondergaan,
 Men hoort van hem niet dan met schande en laster spreken.
 Uw Broeder wint veel gunst: elk heeft in 't hert een teeken
 Van dankbaarheid gestigt voor 't algenooten goed,
 Toen hy hun vryheid heeft gehandhaaft en behoed,
 Ja uit de magt gerukt van vyand'lyke benden.
 Zy zyn verwondert dat die glori is aan 't wenden
 In 't hof, daar hy vol pragt en roem is ingehaakt:
 En dit is 't noch niet al: men vloekt, men schimpt en sijnalt
 Op Bozar, die de Vorst geruft in slaap kan wiegen,
 Terwyl zyn toeleg is om ieder te bedriegen,
 Die u bemind en met 's Ryks welstand is begaah:
 En gaat hy voort, gewis zy zullen iets bestaan
 Daar 't land van waagen zal, zy dreigen hem te rukken
 Uit 's Konings armen, en het lyf aan duizend stukken
 Te kappen, voor zyn haat en troetze dwing'landy:
 Misschien gaat in hun woede uw Vader zelf niet vry.
 Verschoon my Prins, zo dit gesprek u mogt verstooren,
 Gy woud geen vleery, maar zult're waarheid hooren.

A B D A R A N.

Uw trouw is my bewust, en 't is my lief en waard,
 Dat gy my de inborst van het volk zo rond verklaart,
 Ik zou zo vast geen staat op hooft'e vleiers maaken:
 Wy zullen voor de list van Bozar veilig waaken,
 En om te toonen dat ik my op u verlaat,
 Zult gy Prins Sobi steeds verzellen waar hy gaat,
 Om voor geen overval van 's vyands hand te vreezen.
 Blyf hem getrouw, die reis zal u niet schaad'lyk weezen.

S E L E P H.

Wat ben ik u verplicht voor zulk een loon, myn Heer?
 Dien held te dienen, is voor my een eeuwige eer
 Die ik niet waardig ben.

A B D A R A N.

Ik hoor myn Broeder komen,
 Hy heeft zyn affcheid van myn Zuster reeds genoomen.
 O droeve ballingschap! gy schroeft en klemt myn hert
 Door uw gedachtenis, wie trof ooit zwaarder finert?
 't Is best, myn Seleph, wat ter zyden afgeweeken,
 Om in de schaduw van uw toortslicht stil te spreken.

S P I E G E L V A N
T W E E D E T O O N N E E L.

S O B I en A B D A R A N *elkander omhelzende.*

S O B I.

Ach Broeder Abdaran! gy ziet my eind'lyk vry,
Door Samna's wys beleid van Hiram's dwing'landy,
Die steeds den tydgehoot en naneef zal verfoejen:
Maar ach! hoe knelt my haar bekoorelyke boejen
Van teed're liefde, die ik niet verlaaten kan,
En echter missen moet: myn halsvriend Abdaran,
Hoe heevig was den stryd, hoe bitter viel dat scheiden?
Wy konden ons nau tot dat droef vertrek bereiden:
Ach! myn stantvastigheid die als een' sterken stut
My steeds heeft onderschraagt, was my toen weinig nut.
Vaar wel myn lief, gy houd, hoe ver ik ook mag dwaalen
Door woud en wildernis, langs heuvelen en dalen,
Myn 's leevens eene helft, terwyl myn boezemvriend
My d'and're helft ontroeft, om dat hy my bemind,
En ik hem weder als twee vastvereende zielen,
Die noit tot achterdocht, tot twist of haat vervielen.
Ai Broeder! oordeel van myn ramp en droeffenis,
Want nu myn leeven aan u beider vriendschap is
Verbonden, en myn ziel dat dierbaar pand moet derven,
Ach Abdaran! is dat geen duizend dooden sterven?

A B D A R A N.

Vraag niet, maar meet myn smert by uwe droeifheid af,
Zo vind ge u zelf in my, en oordeel dan of 't graf
My niet veel liever dan deez' scheiding staat te wenssen.
Wanneer ik denk dat gy verschooven van de menschen,
Vervolgt door Vaders haat rampzaalig doolen moet,
Dan krimpt my 't hert in 't lyf, dan is 't of al myn bloed
In de aderen verstyft. Gemeene druk baart tranen,
En weet daar door zich zelf een weg tot troost te baanen:
Maar deeze die my treft, verdroogt en stopt die vliet,
Door overmaat van last en eindeloos verdriet,
En laat niets over dan een reeks van droeve zuchten,
Die, hoe ik my bedwing, steeds 't bange hert ontvlugten.
ô Wrec-

ô Wreede vader! lag myn ziel eens voor u bloot,
 Het was niet mooglyk dat ge in 't nypen van deez' nood,
 My zoud verſmaaden en natuur door haat verdooven.
 Maar neen, men vind geen ruſt in Koninglyke hoven,
 Geen meededoogen, geen beſcherming voor de deugd,
 Men kent daar niet dan nyd en boosheid, die haar vreugd
 Steeds ſchept in twiſt, en moort en duizend inoode vonden,
 Waar door de onnoozelheid belaagt word en geſchonden.
 ô Hemel! moet myn hoofd dan praalen met een kroon
 Na Hiram's dood, en zal ik zyn verheeven troon
 Betreden, die my walgt, om dat zy kan getuigen
 Hoe gy voor de afgunſt, ô myn Broeder! u moeſt buigen:
 Een troon niet rood van goud, maar van oneed'le ſchaamt,
 Om dat ondankbaarheid dat vonnis heeft beraamt.
 ô Gy! die buiten 't hof vernoegt in ruſt kunt leeven,
 Hoe groot is 't heil dat u van boven is gegeven?
 Uw welſtand overtreft het grootſte ryksgezag,
 Waar in de ziel noch vreugd, noch trooſt gebeuren mag.

S O B I.

Is dat aan iemand ooit, het is aan my gebleeken:
 Toen ik in Sidons weide, en langs de vrugtb're ſtreeken
 Van 't bloejende geweſt daar 't licht my eerſt beſcheen:
 Naar klaverbeemden zocht. Hoe vrolyk ſprong ik heen
 In 't luchtig herderskleed verzeld met myne ſchape
 Voor 't opgaan van de zon? wie zou zich noch vergaapen
 Aan 't ſchyngeluk van 't hof, die zulk een vreugd geniet?
 Daar heeft geen valsheid-plaats: daar kent men geen verdriet:
 Daar zal de gouddorſt door geen zee van goud te laaven,
 Het onbekommert hert in angſt noch zorg begraven:
 Geen' ſtaatsbelemmering ontroert het eenzaam woud,
 Daar ſteeds genoegzaamheid haar vaſte woonplaats houd:
 Een felle ryksorkaan, die hoog gebouwde daaken
 Verwoeſt, zal daar geen ſtal of laage hut genaaken:
 Daar acht men 't al voor ſchyn daar 't dertel hof mee praalt,
 Terwyl de welluſt word door matigheid bepaalt:
 Daar kan men door 't gering, doch eerlyk onderwinden,
 Meer vrolykheid, dan in 't genot van kroonen vinden:
 Daar kent men haat noch nyd: daar weet men van geen liſt:
 Daar word de vrede noit verdreeven door de twiſt:
 Daar zal de onnoozelheid voor dolk noch moordprijem beven:
 ô Weel-

ô Weelde zonder gal! ô recht gelukkig leven!
 Waar in men alle zorg en onrust kan ontgaan.
 Het water uit een beek kon my de dorst verstaan,
 Ja myn geringe spys gaf my veel meer genoeg
 Dan hoofte lekkerny, die dikwils 't heit doet wroegen,
 En 't lichaam overlâst. Hoe kon het zoet geluid
 Van 't pluimgediert', dat op de weerklank van myn fluit
 Hun stem verhefte, myn nieuwsgierige ooren streelen?
 Ach Broeder! nimmer zou my zulk een staat verveelen,
 Indien ik nevens u, en myne gemalin,
 Daar eenzaam leeven mogt: hoe zou de kuiffe min
 En teed're vriendschap door hun teêrgevoelig blaaken,
 Drie herten tot een ziel, door eensgezindheid maaken?
 Hoe zouden we ons in zulk een Paradys van rust
 Verheugen, daar geen nyd, noch druk de blydschap blufft.
 Maar ach! wat baat een wens naar die geruffte dagen.
 Wy moeten scheiden en ons droevig lot beklaagen.

A B D A R A N.

Hoe, scheiden? neen myn vriend, zou ik u in den nood
 Verlaaten? dat zy ver, niets scheid ons dan de dood.
 Zou ik lafhertig my naar 't weeld'rig hof begeeven,
 En gy zoud buiten 's lands in ramp en kommer leeven?
 Zou ik verheugd zyn, daar gy in uw tranen smoort?
 Ach Broeder! laat ons in een afgeleegen oord
 Des waerelds, onbekend de staat en pragt vergeeten.

S O B I.

De Koning zou wel haast die vreemde schuilplaats weeten,
 En rukken u van my, of ons gelyk in 't graf.

A B D A R A N.

En t'evens in de rust.

S O B I.

Maar ach! die zelfde straf

Zou op het hoofd van myn geliefde Samna daalen;
 Dies laten we onze rouw steeds door geduld bepaalen:
 Blyf gy aan 't hof, want door uw deugd en heldenmoed,
 Verwagt ik hulp en troost in al myn tegenspoed,
 Dus zult ge uw Zuster best van 's Konings wrok bevryden.

A B D A R A N.

Het moet dan zyn, helaas!

S O B I.

ô Proef van 't zwaarste lyden!

Ach!

Ach! nu 't op 't nypen komt betoont gy eerst uw kragt,
 Hoewel ik u al lang vol moed heb afgewagt.
 Wel aan, myn Abdaran! die eens wil overwinnen
 Moet dapper itryden: laat ons steeds elkaar beminnen:
 Laat ons de deugd in spyt van woede en razerny
 Betragten, zo zal elk van ons verheugd en vry,
 De dood, als 't weezen moet, trots onder de oogen treden:
 Want hy die 't hoogste leed getrooft is, kan met reeden
 Niet zyn bevreesd, als hem een minder kwaad bevegt.
 De hoop op 's Hemels hulp baart vreugd.

ABDARAN.

Gy oordeelt recht

Myn waarden boezemvriend! dat sterkt my in myn smerte,
 En jaagt de dampen reeds uit myn zwaarmoedig herte;
 Doch wyl gy niet begeert dat ik het hof verlaat,
 Laat dan ten minsten toe dat Seleph met u gaat,
 Gy kent zyn deugd, gy kunt met hem steeds uwe zaaken
 Beschikken, en aan my in 't heim'lyk kenbaar maaken
 Wat u ontbreekt, 't is best dat ge u van hem bedient.

SOBI.

't Is wel, ik neem hem aan voor reisgenoot en vriend:
 Myn Seleph valt dien last niet al te zwaar te draagen?

SELEPH.

Myn Prins, niets kan my op de waereld meer behaagen,
 Dan u te dienen naar uw wil en hoog bevel.

ABDARAN.

Maar zacht. ik hoor gerucht. 't is Broeder Piniel!

DERDE T O O N N E E L.

PINIEL, SOBI, ABDARAN, SELEPH.

PINIEL.

ACh Broeders! vind ik u noch spreken met u beiden?
 Den wreedten Bozar komt, helaas! 't is tyd van scheiden.

ABDARAN tegen Piniel.

Myn Broeder, ga naar 't hof, of 't is met ons gedaan.
 Hou u maar stil, zo blyft de Koning in die waan
 Dat gy zyn vriend zyt, ik zal hier den rykspest wagten,

En

En toonen dat ik weet den grond van zyn gedachten:

S O B I.

Vaar wel, myn Piniel, uw waar berouw en deugd
Vergeet ik nimmer, want zy strekt myn ziel tot vreugd.

P I N I E L.

Ach! had ik ooit myn stem tot zulk een vloek gegeven?
Leef lang, ô zuil van 't ryk! door Hiram's nyd verdreeven.

V I E R D E T O O N N E E L.

S O B I, A B D A R A N, S E L E P H.

S O B I.

V Aar wel, myn halsvriend, troost myn Samna in haar druk.

A B D A R A N

Vaar wel, ô eed'le ziel! waar voor ik al 't geluk
Van 's waerelds weelde en pragt zou vrolyk kunnen derven.

S O B I.

Het leeven zonder u is my een kwynend sterven.
Ik heb myn lief steeds met een teed're zucht bemind,
Maar u veel meer, myn schat, myn waarde boezemvriend!
Myn ziel bezwykt. Vaar wel, ik kan niet langer spreken.
Verschoon my, heb ik u bedroeft door myn gebreeken.
Ik dank u voor uw gunst en broederlyk onthaal.
Myn Abdaran, vaar wel. Dit is de laatste maal.
Kom Seleph volg, en laat uw toorts by broeder blyven.

A B D A R A N.

Vaar wel myn tweede ziel. Wie kan myn rampbeschryven?
Daar komt dat monster 't geen ons al dit onheil brouwt,
Op wiens verkeerden raad myn Vader steeds vertrouwt:
Die pest van 't ryk. Maar laat ons hooren naar zyn reeden.

V Y F D E T O O N N E E L.

B O Z A R, A B D A R A N *ter zyden met toortslicht.*

B O Z A R.

D Ie hoopt op 's Konings gunst om staaten te bekleeden,
Moet blind zyn wyl hy ziet, en toonen zynen vlyt,
Schoon

Schoon 't dikwils met de deugd en zyn geweten ftyd;
 Doch die zyn hier aan 't hof maar onbekende naamen,
 Die hoog wil ftygen moet zich geen gebreeken fchaamen,
 Maar flooten eer en pligt al t'evens met de voet;
 Zo fchroeit men door den tyd het wroegende gemoed.
 't Geen eerft bezwaarlyk valt word namaals ligt bevonden.
 Ik zie door myn beleid het recht in 't ryk gefchonden:
 Wanneer den herder van het leven is berooft:
 Dan raakt de Ryksprins haaft in ly, de Kroon op 't hoofd
 Van Piniel, en ik kom al myn hoop te boven;
 Dus moet men leeven in de Vorftelyke hoven;
 Dus moet een gunfteling door eigenbaat en wraak,
 Zyn wit befchieten tot zyn welluft en vermaak.
 Maar waar mag Piniel vertoeven, door dit draalen
 Zou ligt de ftraf van 't kwaad op onze hoofden daalen.
 Maar hoe? daar komt'er een met toortslicht op my aan.
 Ach! 't is Prins Abdaran, nu is 't met my gedaan,
 Ons aanflag is ontdekt.

A B D A R A N.

Wat doet gy hier verrader?

B O Z A R.

Myn Prins ik volg den laft van mynen Vorft uw' Vader,
 Om toe te zien of elk wél ftand houd op zyn wagt.

A B D A R A N.

Dus eenzaam zonder licht, in 't midden van de nacht,
 Gy zyt vol moed, en hebt u loffelyk gekweeten;
 Maar Bozar, hebt gy ook uw eigen wagt vergeeten?
 Want die zo zorgt en waakt als gy voor Hiram's ftat,
 Is veel te fchrander dat hy zich bedriegen laat.

B O Z A R.

'k Verfta u niet, myn Heer.

A B D A R A N.

Wel, om 't u dan te ontdekken,
 En niet meer loogens uit uw valfe mond te trekken,
 Zo weet, dat gy door haat en wreedheid noit gehoord,
 My hoonen wilt door een vervloekte broedermoord:
 Gy hebt met Piniel, Prins Sobi's dood gezworen,
 Gehandhaaft door de Vorft, en 't uur is reeds gebooren
 Waar in gy 't vonnis zoud volvoeren, daar natuur
 Voor yft en beeft: maar hy is reeds ter goeder uur
 Geweeken, daar de nyd niets op hem zal vermoogen,

De onnoos'le duif is nu uw havixsklaauw ontvloogen,
 En zweeft al zonder zorg in vryheid door de lucht,
 Daar hem myn hand steeds zal behoeden in zyn vlugt.
 Of waant gy snoode, dat de Hemel niet zou waaken,
 En hem uit Hiram's hof en uwe wreedheid slaaken.
 De deugd, hoe zeer verdrukt, belaagt, gevloekt, gehaat,
 Heeft steeds, schoon 't niemand merkt, een vaste toeverlaat;
 Doch vrucht'loos is 't met u van zulk een zaak te spreken
 Die gy noit hebt gekent, ô monster vol gebreeken!
 Vlieg voort uit myn gezicht, en zeg de wreev'le Vorst,
 Die stadig naar het bloed van Sobi heeft gedorst,
 Dat gy my hier tot zyn bescherming hebt gevonden,
 Om dat hy tegen recht zyn eeden heeft geschonden.

S E S D E T O O N N E E L.

A B D A R A N.

O Nacht! die my een nacht verbeeld,
 Die my reeds in de zinnen speeld,
 En my de schoone glans doet missen,
 Van u bemin'lyk aangezicht,
 Ô Broeder! vol verkwik'lyk licht,
 Waar door ik treur in duisternissen.
 Of zo my noch een slaauwe straal
 Belonkt, door 't vriendelyk onthaal
 Van Samna myn geliefde Zuster,
 Die is met zo veel mist en damp
 Bezwalkt, om uw' aanstaanden ramp,
 Dat zy myn ziel niet maakt geruster.
 Wat trooft, wat vreugd, wat eer en lof,
 Kan ik, helaas! in 't nydig hof
 Verwagten, daar een trotfen Vader,
 My, om uw deugd vervolgt en haat,
 Terwyl hy zich verleiden laat,
 Van een ontmensten ryksverraader.
 Zo dat in my niets overschiet,
 Dan hertzeer, lyden en verdriet,
 Waar ik my keeren zal of wenden.
 Wyl ik moet leeven zonder u:

Den staat van Ryksprins is my nu
Een naare kerker vol ellenden.

ô Zuiv're Vriendschap, waardste schat!
Die ooit een eed'le ziel bezat,
Niets zal my kunnen van u rooven:
Laat Hiram woeden zo 't hem lust,
Uw vuur word nimmer uitgebluft,
Schoon 't zelden blaakt in Konings hoven.

Uw band bind vaster dan natuur:
Uw schild verstrekt een staale muur,
Daar nyd en woede op af kan stuiten.
Myn boezemvriend! schoon uw gemoed;
Bestreeden word van tegenspoed,
Niets zal ik tot uw ramp besluiten.

Ik blyf u tot de dood getrouw.
Uw druk en rouw is myne rouw:
Uw vreugd zal steeds myn blydschap weezen.
Ach! mogt ik altyd by u zyn,
Wy zouden voor gevaar noch pyn,
Voor last noch 's waerelds onrust vreezen:

Myn Sobi; schoon gy zwerft en dwaalt;
Daar u geen zon van troost bestraalt,
In droeve en kommerlyke nachten:
Ja schoon een hofstorm raast en brult,
Door afgunst, haat en ongeduld.
Uw beeld gaat noit uit myn gedachten.

Einde van 't vierde Deel.

V Y F D E D E E L.

E E R S T E T O O N N E E L.

P I N I E L , B O Z A R .

P I N I E L .

Zo zien wy alle hoop, ô Bozar, met den wind
Verdreeven, en hoe hy zich steeds bedroogen vind,
Die door de wreedheid tragt tot zyn geluk te raaken.
Wat baat de hoflist en al ons zorgvuldig waaken?

De herder is ons in het veinzen veel te kloek:
 Want hoe ik 't overweeg door naarstig onderzoek,
 Ik kan niet denken langs wat weg hy 't is ontcoomen.
 Zou 't niet wel waarheid zyn, het geen het hof voor droomen
 En beuzelingen houd, dat hier de onnoozelheid
 Onzichtbaar word beschermt door 't opperste beleid?
 Want hoe de boosheid en de nyd haar tragt te deeren,
 Men ziet haar dikwils tot verwond'ring triomfeeren.

B O Z A R.

Hoe Prins! slaat gy geloof aan dwaaze kinderklap?
 't Geweld met list gesterkt beklimt de hoogste trap
 Van staat en waardigheid; dit ziet ge in alle hoven.
 't Geluk hangt aan den moed: de magtigste dryft boven.

P I N I E L.

Die spreuk myn vriend blykt nu aan ons niet al te klaar,
 Wy zyn met magt gesterkt, en Sobi is 't gevaar
 Ontvlugt, die in ons oog de zwakste schein te weeren,
 Nu is hy vry, daar ons het ergste staat te vreezen,
 En 't heeft ons nimmer aan voorzichtigheid gefaalt;
 Dies blykt het dat gy reeds in uw gevoelen dwaalt,
 Naardien men merkt, dat zy, die hunnen pligt betragten,
 Hulp vinden in den nood die niemand zou verwagten;
 Doch 't schynd gy houd niet veel gemeenschap met de deugd.

B O Z A R.

Zy treft het hert met schrik en stooft de rust en vreugd
 Geen hoveling kan naar haar wet en regel leeven;
 Dies word zy streng vervolgt en uit het hof verdreeven,
 En slyt haar dagen steeds by lieden kleen van staat,
 Die door eenvoudigheid en lasse trouw haar raad
 Opvolgen, om door hoop veel voordeel te bejaagen;
 Wat my belangt zy kon my nimmermeer behaagen,
 En als ik 't zeggen mag, ô Prins! 't verwondert my,
 Dat gy noch van haar spreekt, daar deez' verraadery,
 Die ons nu is mislukt, u kortst noch kon bekooren:
 Ik denk niet dat gy ook wilt naar haar lessen hooren.

P I N I E L.

„ 't Is waar, ô booswigt! maar gy kent my nu niet meer,
 „ Ik heb een affchrik van uw aart, ik zal myn eer
 „ Niet waagen, om uw voorts in uw onmens'lyk woeden
 „ Te styven, maar my voor uw snoode strecken hoeden.

B O Z A R.

Hoe, suft gy Prins?

P I N I E L.

ô Neen, maar met de zaak begaan,
 Beef ik wanneer de Vorst deez' uitflag zal verstaan:
 Wat zullen wy doch tot verschooning kunnen melden?
 Gy kent zyn drift, hy zal 't misfchien op ons vergelden.

B O Z A R.

Geen nood, myn Heer, de list moet werken zo hy kan,
 Men schuif de schuld maar op de Ryksprins Abdaran,
 Zyn dood zal u eerlang ten top van eer verheffen:
 Het geld zyn hals, indien ik hem koome aan te treffen:
 De hoon, my aangedaan, eist dat ik wraak verschaf.

P I N I E L.

„ Daar zal ik in verzien, verrader! tot uw straf,
 „ 't Is lang genoeg gewagt, gy zult uw roem niet draagen,
 „ Dat gy myn Broeder met zyn halsvriend hebt verlaagen.

B O Z A R.

Daar komt de Koning, Prins, verzelt met zyne wagt.

T W E E D E T O O N N E E L.

H I R A M, P I N I E L, B O Z A R, I T H O B A L *Lyswagt.**H I R A M tegen de Lyswagt, en verder tegen Piniel.*

V Ertrekt. Hoe gaat het zoon hebt gy het stuk volbragt
 't Geen gy my hebt beloofd, en ik u heb geboden?

P I N I E L.

Helaas!

H I R A M.

Gy zucht?

B O Z A R.

ô Vorst! Prins Sobi is 't ontvlooden.

H I R A M.

Hoe is dien snooden myn geweld ontkoomen? ach!
 Wie is zo stout dat hy zich tegen myn gezag
 Zo wrev'lig kant om hem zyn' hand en hulp te bieden?
 Weet niemand, als myn bloed door driften raakt aan 't zieden,
 Dat ik den teugel van myn gramfchap slippen laat,
 En niets ontzie door woede en onverzoenb're haat?
 Spreek Piniel, wie is 't die my zo trots durft tergen?

P I N I E L.

't Gelieve u my, ô Vorst! niet meer hier van te vergen,
 Het is my onbekent.

H I R A M.

Op wie vermoed gy 't dan
Myn Bozar? spreek vry uit.

B O Z A R.

Het is Prins Abdaran,
ô Koning! die 't ontzag ondankbaar heeft gefchonden,
Ik heb hem met een toorts op 't buitenhof gevonden
Niet lang na middernacht, daar hy uw Majesteit,
Prins Piniel, en my, door Sobi loos misleid,
Dat moordbefluit verweet, verwoed en dol van tooren.

P I N I E L.

„ ô Monfter vol fenyn! ach! waart gy noit geboren.

H I R A M.

Ontaarden Zoon! die my in alles tegen zyt.
Helaas! moet gy myn ruft vermoorden? welk een spyt:
Moet gy my haaten, en myn vyand steeds beminnen,
Kan dan natuur niet meer als vriendschap op u winnen?
Wel aan, ik zal u op myn beurt eens doen verstaan,
Dat myne wraak natuur ook zal te boven gaan,
En aan de Sidoniers een treurtoonnel vertoonen,
Tot schrik voor ieder die myn staatsbelang durft hoonen.
Myn lyfwagt.

P I N I E L.

Ach! myn Vorst, bedaar, wat hebt gy voor?

H I R A M.

Waar blyft gy, Ithobal! hoe, is 'er geen gehoor?

I T H O B A L.

Wat eist zyn Majesteit?

H I R A M.

Hoe kan ik my betoomen
Van ongedult? ga heen, laat Abdaran hier koomen.

P I N I E L.

Bedwing uw woede, eer in uw ziel het vuur van ruft,
Door overmaat van toorn word schielyk uitgebluft.

H I R A M.

Wat spreekt gy my van ruft, die heb ik lang verlooren:
Myn eigen bloed heeft my reeds vyandschap gezworen.
Nu heerst de wraak in 't hert, dan eens de bitse nyd,
Die boezemflang die my het ingewand doorbyt:
Dan word myn geest eens van de razerny bezeeten,
En vreesst haar eigen beul in 't schuldige gewecten:
Die monsters voeren steeds een oorlog in myn hert,

Die nimmer eindigt tot vermeerding van myn smert.
 't Is Sobi, die my heeft door zyn gedrag beleedigt:
 't Is Abdaran, die hem steeds tot myn lamaad verdedigt:
 Ja, 't is myn Samna die hun beide teder mind,
 En alles tot hun heil en welstand onderwind;
 Myn onderdaanen slaan, nu hier, dan daar aan 't muiten;
 Dus voel ik niet dan sryd van binnen en van buiten:
 Niets strekt my hier tot troost, tot heil en toeverlaat,
 Voor dat ik Sobi heb geoffert aan myn haat,
 En ieder die hem liefde en vriendschap toe wil draagen;
 Zo zie ik met een slag myn vyanden verflaagen.
 Ik zal noch Priesterdom, noch rang van staat, noch bloed
 Ontzien, voor dat myn wraak vol schrik heeft uitgewoed.
 Ik laat myn wreedheid door de reeden niet bepaalen,
 Al zou myn heerschappy met my in de afgrond daalen,
 Tot dat ik met dit zwaard myn dood en rust verschaft,
 Die ik noit vinden zal dan in het duister graf.
 Daar komt myn Zoon.

DERDE TOONNEEL.

ABDARAN, HIRAM, PINIEL, BOZAR.

ABDARAN.

GElieft myn Vader my te spreken?

HIRAM.

Waar is Prins Sobi?

ABDARAN.

Die is 't hofgewoel ontweeken,

Hy zoekt zyn rust, en schuwt de hoofde vleiery.

HIRAM.

Hoe, zonder myne last? dat vind ik al wat vry:

Waarom my niet gevraagd? maar neen, hy zou 't zich schamen,

Zyn aart is veel te trots: 't sryd tegens het betaamen,

Dat dus myn achtbaarheid verlamaad word tot myn hoon:

Dit stil vertrekken baart veel achterdocht, myn Zoon.

Ik moet hem spreken, laat hem weêr in 't hof verschynen,

Zyn konstig snaarenspeel doet al myn zorg verdwynen.

ABDARAN.

Vergeef het my, ô Vorst! nu is hy buiten nood,

En kwam hy hier, hy liep verzeeker in zyn dood:

Hy word door list vervolgt, men staat hem naar zyn leeven;

D 4

Zou

Zou ik dat dierbaar pand zo roek'loos overgeeven?
 ô Neen! en 't zou uw ook te smert'lyk zyn myn Heer,
 Zyn glori is uw roem, en 't strekt uw ryk tot eer,
 Dat ik dat staatjuweel bescherm voor die hem haaten:
 Hy word van elk veracht, zou ik hem dan verlaaten?
 Dat ging uw kroon te na. De vriendschap die gy my
 Voor hem gezwooren hebt, lyd niet dat d'wing'landy
 En snoode ondankbaarheid hem uit myn arm zou rukken:
 Zy zyn my wel bekend die hem steeds onderdrukken,
 Myn Vader, ach! uw Staat en Kroon liep min gevaar,
 Indien gy wierd verloft van een geweldenaar,
 Een pest van 't ryk, een schrik voor veel onnoos'le zielen,
 Een monsterdier 't geen leeft by moorden en vernielen,
 Die deugd noch reeden kent, en 't heilig recht verkragt.

B O Z A R.

Gy ziet my aan myn Heer, ben ik u ook verdacht?
 Dat hoop ik niet, de Vorst kent al te wel myn daaden.

A B D A R A N.

Een overtuigt gemoed zal eerst zich zelf verraaden.
 Ja vleier, door uw woede en heerszucht wreed van aart,
 Spruit al deez' onrust, die ons niet dan rampen baart.
 Wat wederhoud my, om u eens uw loon te geeven,
 Voor duizend gruwelen door uw geweld bedreeven?

H I R A M.

Baldadige! hoe nu? weet gy wel waar gy spreekt?

A B D A R A M.

Ik kan 't niet dulden dat hy uw gezag verbreekt,
 ô Vorst! hy is 't die myn geliefden vriend wil dooden.

H I R A M.

Zwyg stil: 't zy u genoeg dat ik 't hem heb geboden.

A B D A R A N.

Hoe! gy myn Heer? gy, die my korts noch door een eed
 Verzeekert hebt, dat gy al Sobi's last en leed
 Vergeeten zult? helaas! zoud gy my zo bedroeven?
 ô Neen, dat kan niet zyn, gy wilt uw zoon beproeven,
 Om hem met grooter vreugd te troosten in zyn smert:
 Myn Vorst, ik heb 't gezien, gy hebt een Vaders hert.
 Natuur, hoe zeer zy ook mag veinzen, kan noit liegen.

H I R A M.

Zo ge op dien grondslag bouwt, kunt gy u ligt bedriegen
 Ja snoode, door myn last is 't alles zo bestelt,
 Om Sobi deeze nacht door listen of geweld

EDELMOEDIGE VRIENDSCHAP.

57

Van kant te helpen, en schoon hy nu door uw Jaagen
Ontvlugt is, ik zal haast myn wraakzucht met behaagen
Voldaan zien; ja ik zweer, al was 't tot myn verdriet,
'k Zal hem doen zoeken tot de grens van 't ryksgebied.

A B D A R A N,

Waar zal de onnozelheid haar hulp en voorspraak vinden,
Nu Koningen zich aan hun woorden niet meer binden,
Nu 't recht gekreukt word van den Rechter zelf? wat raad
Verdrukte deugd? gy zoekt vergeefs uw toeverlaat
By zulk een Rechtbank daar 't verraad is ingesloopen.
Helaas! ik zie een deur voor alle gruw'len open,
Want als de wraakzucht word van hooger hand gestyft,
En vry mag woeden, wat is 't dat zy niet bedryft.
O Sidon! gy zult haast een snoode moordkuil weezen,
Die elk zal schuwen met een hert vol angst en vreezen,
Wanneer uw steden zyn door monsters uitgeroeit.
En gy, ô Landstroom! die van 't hoog gebergte vloeit,
En 't kristallyne nat laat bruizen langs de streeken
Van dit gewest, gy zult in 't kort uw klare beeken,
Met bloed zien overstroomt, wyl hier de d'wing'landy
Haar zetel heeft gevest op moord en tiranny.
Wyk, woesten Arabier, uit Agars zaad gesprooten,
Uw wreedheid schiet te kort by Sidons eed'le looten.

H I R A M.

Geveinsde huicheljaar! dit schampere verwyf,
't Geen gy uw Vader dus vol hoon in 't aanzicht slyft,
Toont voor elks ooggen door wat geeft gy word gedreven.

A B D A R A N.

Ach Vorst! hebt gy my hier geen reeden toe gegeven
Door 't breeken van uw eed? Dus krygt de kinderplicht
Aan d' Ouderen een krak: wanneer het blinkend licht
Van voorgang word gebluft door deugdelooze werken,
Zal 't kind, zo 't kwaad is, zich in 't kwaad noch meer versterken,
Maar tot gehoorzaamheid heel traag gaan van de hand,
Tot dat het al 't ontzag uit dertelheid verband:
Of is het goed van aart, en meer tot deugd geneegen
Dan tot bedrog en list, zo vind het zich verleege,
Het wil aan de eene kant haar pligten wel voldoen,
Maar schrikt aan de and're voor het onnatuur'lyk woën;
Zyns Vaders; dies moet zy zyn raad wel laten vaaren,
Indien zy haar gemoed voor smetten wil bewaaren.

D 5

't Gaat

't Gaat zo met my, myn Heer, gy wilt my door 't ontzag,
 Een daad op dringen daar ik niet aan denken mag,
 Veel min bestaan: hoe, zou myn ziel door 't broederflagten
 Niet meer misdoen, dan aan zulk eerloos pligbetragten:
 O ja! verwacht van my dan zulk een lafheid niet.
 Ik zal myn halsvriend steeds vertroosten in 't verdriet.
 Ik hou my aan uw woord, gy hebt hem my gegeven,
 Van 't uur af, dat gy ooit zoud dingen naar zyn leeven.
 Dit hebt gy my beloofd: mag ik myn eigendom,
 Myn schat, die van de nyd beledigt word alom,
 Dan niet bewaaren? dit kan niemand tegenspreken.
 Gelieft zyn Majesteit zich tegens reën te wreken,
 Ik moet het lyden: maar zo iemand hem bespied,
 'k Zal hem beschermen tot de grens van 't ryksgebied.

H I R A M.

Gy hem beschermen, gy, dat zal ik u beletten,
 'k Zal maaken dat gy ooit uw voeten zult verzetten
 Om uit dit hof te gaan, o rockelooze zoon!
 Verrader van uw stam, en schandvlek aan myn kroon,
 Ik zal, dat zweer ik u, myn wraak op u verhaalen,
 Als ik den Herder heb door haat in 't graf doen daalen.

V I E R D E T O O N N E E L.

S A M N A, H I R A M, A B D A R A N, F I N I E L, B O Z A R.

S A M N A.

Helaas! wat hofstorm brengt de vroege dageraad
 Wat naar gerucht klonk in myn ooren? is 't de haat,
 Of razerny, waar door ge, o Vader! word bezeeten.

H I R A M.

Spreek, waar is uw gemaal? ik moet en wil het weeten.

S A M N A

Hy is geweeken voor het kwetzen van de nyd,
 Die hem uw hof ontzegt en op zyn deugden byt.

H I R A M.

Ik raas van ongeduld, van toorn en misvertrouwen.
 Hebt gy met Abdaran dat ryksverraad gebrouwen?

S A M N A.

De Ryksprins, heeft geen schuld.

H I R A M.

Wie dan?

S A M N A.

Ik zelf, myn Heer.

H I R A M.

Word gy niet rood van schaamte, o Dochter zonder eer!
 En ongevoelig voor de welstand van uw Vader?
 Wie zyt gy meer verplicht, en wie bestaat u nader,
 Of is 't dien mitter die myn toorn en wraak ontvlood?

S A M N A.

Helaas! moet ik om u myn waarden Echtgenoot
 Verraaden? ach! dat kan de liefde niet gedoogen.
 Wat drift, o Vader! heeft doch uw gemoed bewoogen,
 Om door verkeerden raad uw kind'ren voor te gaan
 In daaden, die in 't minst met reeden niet bestaan,
 Ja daar natuur voor schrikt? moest gy uw eeden breeken,
 Zwoert gy my niet dat gy u nimmermeer zoud wrecken,
 Aan myn Gemaal, maar hem, en Abdaran, en my
 Beminnen zonder wrok? doch nu ge uit tyranny
 Hem echter dooden wilt, ben ik u voorgekoomen,
 En heb een daad tot zyn verlossing ondernoomen,
 Ja loslyk uitgevoerd, in weêrwil van myn aart,
 Die steeds haar pligt tot u éerbiedig heeft bewaart:
 Maar dit liep al te ver, dit raakte myn geweeten:
 Ach Vorst! toen moest ik myn gehoorzaamheid vergeeten.
 Een hooger macht, die 't al bestiert en paalen stelt,
 Kan nimmer dulden dat een Vader door geweld,
 Zyn kroost iets afvergt om de boosheit te behaagen
 Die scherpte myn verstand, om met bedekte laagen
 Myn Sobi uit uw hand te rukken door de vlugt,
 Waarom ik noch van druk en blydschap t' evens zucht:
 Van druk, om dat ik van zyn troost nu ben versteeken:
 Van blydschap, om dat hy uw wraakzucht is ontweeken;
 Doch nu ik alles tot zyn redding heb gedaan,
 Laat ik het voorts gerufft op 's Hemels voorzorg staan,
 Wiens hulp en toeverlaat, wiens raad hy noit zal derven,
 Schoon hy in bergspelonk en woesteny moet zwerven.
 Heb ik nu schuld, myn Heer, straf my voor zulk een hoon,
 Maar spaar uw Abdaran, den nazaat van uw kroon.

H I R A M.

Gy stemt dan samen, en wilt steeds hertnekkig blyven?

ABDARAN.

Wy stemmen famen, om uw ryksgezag te styven;
 Op dat geen vreemdeling die snoode gruw'len hoort,
 Want gaat uw Majesteit in dezen handel voort,
 Die ieder onderdaan verachten moet en laaken;
 Zo zal uw vyand van uw ryk zich meester maaken.
 Zie toe, myn Heer, vrees voor uw' trotzen nagebuur.
 Een troon op wraak en moord gebouwt, is kort van duur.

HIRAM.

Waant niet dat gy my door uw dreigen zult ontroeren;
 Niets zal my hind'ren om myn wraakzucht uit te voeren,
 Op Sobi, op u beide, en ieder die van aart
 Als gy, 't ontzag niet voor zyn Koning heeft bewaart:
 Maar 't heilloos Priesterdom zal eerst dien alssem proeven.
 Ga heen, myn Bozar, vlieg naar Sofra, wil niet toeven,
 Vermoort den Herder zo gy hem daar veilig vind,
 Zo niet, spaar niemand, zelf geen jonggebooren kind:
 De vreemdelingen die myn ryksgezag verfoejen,
 Wil ik dat gy met tak en wortel uit zult roejen;
 Zo word de zenuw van de miltzucht afgesneên.
 En gy, myn Piniel, laat Samna niet alleen,
 Terwyl ik 't vonnis vah haar misdaad op zal maaken;
 Zo zal myn bange ziel eens aan het rusten raaken.
 Nu zult gy eind'lyk zien, o ongehoorzaam zaad!
 Wat zwaarder weegen zal, uw vriendschap, of myn haat,
 Volg Abdaran.

BOZAR.

„ 't Is tyd, nu geld het hem zyn leeven,
 „ Met een de Vorst: dit zal myn staatzucht voedzel geeven,
 „ Het vloekgenootschap kan, wyl Sobi is gevlugt,
 „ Zich best bedienen van dit haat'lyk hofgerucht.

VYFDE TOONNEEL.

SAMNA, PINIEL.

SAMNA.

DE Koning gaat, en keert zich aan geklag noch zuchten,
 ô Wreevelige nyd! wat baard gy wrange vruchten,
 Van broedermeord, bedrog. geweld en eigenbaat?
 Ach broeder Piniel! ai zeg my eens, wat raad?
 Zo Bozar myn Gemaal te Sofra kwam te vinden?

EDELMOEDIGE VRIENDSCHAP.

61

Die hofflang zou hem door zyn snood vergift verflinden,
Ik fiddler als ik denk om 't naakende gevaar.

P I N I E L.

Myn Zuster, nu de Vorst aan 't Prieslerlyk altaar
Zyn handen schend, zal hy haast fluiten in zyn woeden;
Doch 'k weet een middel om Prins Sobi te behoeden.

S A M N A.

Ach Broeder! hoe verkwikt dat woord myn droevig hert,
Meld my uw aanslag tot verligting van myn sinert.

P I N I E L.

Gy weet, de Koning heeft zyn gunst my aangeboden,
Als ik, ter liefde van zyn drift, dien held wou dooden,
En nademaal hy noch van dat gevoelen is,
Dat ik hem bitter haat, zo zal hy voor gewis
My voort op myn verzoek, naar Sofra doen vertrekken,
Om Bozar's hert noch meer tot wreedheid op te wekken
Gelukt dit Zuster, zyt verzeekert, dat gy zult
Een proef zien van myn trouw. Ai! staak uw ongeduld
En droefheid, want ik ben met uw verdriet bewoogen:
Heeft my de staatzucht eens door haare glans bedroogen,
Nu walg ik van haar vrucht vol valsse veinzery,
Die niets in zich bevat dan moord en dwing'landy.
Die maat noch regel kent, en naar geen wet wil hooren.
Maar hoe! wat wil dit groot gerucht, wie komt ons stooren?

S A M N A.

Wat wapenkreet klinkt in myn ooren droef en naar?
Ach zou myn Sobi ook gevangen zyn?

P I N I E L.

Bedaar

Myn Zuster, ai, schep moed.

S E S D E T O O N N E E L.

S A M N A, P I N I E L, S O B I *vervolgt Bozar met de sabel in
de hand, verzeld met S E L E P H en vest' gevolg.*

S O B I.

Houstand, ô Vorstenmoorder!

S E L E P H.

Ach Prins! vergryp u niet aan deezen rustverstoorder,
Wyl

Wyl hy uw eed'le toorn noch gramschap waardig is.

S O B I

Men brengt hem dan terstond geboeit in hegtenis.
Om hem voor zulk een daad verdiende straf te geeven.

Bozar met eenige Lyswagien binnin.

S O B I tegen S A M N A.

Myn waarde Samna!

S A M N A.

Ach, myn lief, myntweedeleeven!

P I N I E L.

Myn Broeder!

S A M N A.

Wie heeft u belet in uwe vlugt,
Hoe komt gy hier in 't hof, wat wil dat krygsgerucht,
Heeft iemand u ontdekt, wat zal ik hier gelooven?
Al deeze ontroeringen gaan myn verstand te boven:
Wat kan ik denken, of heeft Bozar u verraan?
Indien de Vorst u vind zo is 't met u gedaan.
ô Hemel! is'er dan geen eind van ongelukken.

S O B I.

De Vorst: helaas! hoe zal deez' droeve maar' u drukken?

S A M N A.

Ik sta bedwelmt wat maar? of is myn Vader dood?

S O B I.

Ontstel u niet op dat ge uw rampen niet vergroot.
Ja, Bozar heeft de Vorst vermoort.

S A M N A.

Helaas! wat plaagen?

Afarte sterk my om dien zwaaren last te dragen,
Verhaal my 't gruwelstuk en wat u is ontmoet.
Na dat gy my verliet.

S O B I.

Toen gy my had behoed
Door uwe liefde, die ik nimmer zal vergeeten,
Ben ik met Seleph op het spoedigst opgezeeten,
Of ons de nacht noch mogt te Sofra brengen, maar
Bedenkende de ramp en 't dreigende gevaar,
't Geen u en Abdaran van Hiram stond te duchten,
Was 't my onmooglyk om dit dood'lyk hof te ontvlugten.
't Was of de Huw'lykstrouw en Vriendschap my verweet.
Hoe! laat ge uw Abdaran, uw Samna in het leed,
Dat hun van Bozars woede en wreedheid is beschooren?

Maar

Maar iemand kwam my haast in die gepeinzen stooren,
 Die tot een ander sprak. Is 't moog'lyk kunnen wy
 De Vorst niet redden nit de trotse dwing'landy,
 Van Bozar die hem wil van 'tleevenslicht berooven?
 Verklaaren wy het stuk, zo zal men ons noch looven
 Voor zulk een dienst, die ons met een bevryden zal
 Van eenen wreeden dood. Kom, laat ons 't ongeval
 De Prinssen Abdaran en Sobi kenbaar maaken.
 Bezef, ô Samna! hoe dit my aan 't hert moest raken.
 'k Ontdekte my, en vroeg, wat zegt gy, is het waar?
 Zou dien verwaanden en staatzuchtigen barbaar,
 Zyn handen met het bloed des Konings noch besmetten?
 Zy scheenen zich in 't eerst door deeze reën te ontzetten,
 Maar toonden my wel haast de blyken van 't verraad;
 Wy vloogen spoedig naar het hof, maar 't wastelaat,
 De booswigt had het stuk volbragt, hy vlugte, en wende
 Zich herwaarts heen, toen hy vol schrik my zag en kende,
 Gelyk gy hebt gezien. Helaas! hoe schielyk kan
 't Geluk verkeeren? maar waar is myn Abdaran,
 Weet gy 't myn Piniel? ach ik begin te vreezen,
 Zyn afzyn schynt voor my reeds doodelyk te weezen.
 Die angst voorspelt niet goeds, maar tegenspoed en druk.

P I N I E L.

Hy is de Vorst gevolgt.

S O B I.

ô, Welk een ongeluk!

Hoe kon hy... maar, ô Goon! wat schouwspel zien myn oogen?
 Myn vrees, ach Samna! heeft, ô ramp! my niet bedroogen.

S E V E N D E T O O N N E E L.

A B D A R A N doodelyk gewond, S O B I, S A M N A, P I
 N I E L, S E L E P H, I T H O B A L. *Lyswage*
en gevolg.

S O B I *Abdaran omhelzende.*

M Y N Abdaran? wie heeft u in deez' staat gesteld?

A B D A R A N.

Een zamenspanning van de boosheid en 't geweld.

S A M N A.

S A M N A.

Ach! dit is Bozors werk. ô schyngeluk der hoven!
Wie woont niet liever in een hut, van elk verschooven?

A B D A R A N.

Myn waarde boezem vriend: de dood strekt my tot vreugd,
Wyl ik u noch voor 't laaft. ô spiegel van de deugd!
Omhelzen mag, die ik ooit weder dacht te aanschouwen.
Vaar wel myn tweede ziel, die ik in vast vertrouwen
Heb als myn zelf bemind. 't Orakel is vervult:
Nu is de tyd dat gy hier Koning wezen zult.
Vaar wel myn Samna! leef in blydschap al uw dagen.
Vaar wel, myn Piniel! wil u gehoorzaam draagen.
Ontfang de laatste zucht myn Sobi, 'k geef de geest,
Ik stierf, leef lang myn So...

S A M N A.

Ach! ach! hy is geweest.

S O B I.

Daar gaat de zon, helaas! van al myn blydschap onder.
ô Abdaran! hoe treft uw dood my in 't byzonder,
Ik die nauw leeven kon dan in uw byzyn, ach!
Kan ik noch leeven na deez' onherstelb'ren slag.

S E L E P H.

Wie zag de Vriendschap ooit zo heerlykzeegepraalen?

I T H O B A L.

Nu zal 't verdrukke ryk eens vrolyk adem haalen,
ô Dapp're Koning! door uw edelmoedige aart:
Gewis, de Hemel heeft de Kroon voor u bewaart:
Ontfang dan uit myn mond den wens der onderdaanen,
Die zich door uwe deugd een weg tot blydschap baanen.

S O B I.

De Kroon, die ik door zucht totstaat, ooit hebt gezogt,
Word door dit kost'lyk bloed, helaas! te duur gekogt:
Doch laat ons eerst het recht voldoen aan dien verrader,
En 't lykvuur slooken voor myn Broeder en zyn Vader.

P I N I E L.

ô Vriendschap, dierbaar pand! wat praalt uw luister schoon?
Door u word hier de deugd, na zo veel smert en hoon,
En vrees voor ballingschap op Sidons troon verheeven.

A L T E Z A M E N.

Lang moet zyn Majesteit, lang moet Vorst Sobi leeven.

E Y N D E.

